

Argumentari del Cercle Català de Negocis (CCN)

En aquest apartat hi trobareu una varietat d'articles i dades trets dels millors economistes, periodistes, articulistes, etc. publicats a diaris, revistes i llibres, que us donaran una visió de la problemàtica econòmica i política de Catalunya.

Argumentari del Cercle Català de Negocis (CCN)

DÈFICIT FISCAL ESCANDALÓS, de robatori. La situació es gravíssima, perquè un finançament hostil arrossegat durant tants anys n'ha malmès el teixit productiu.

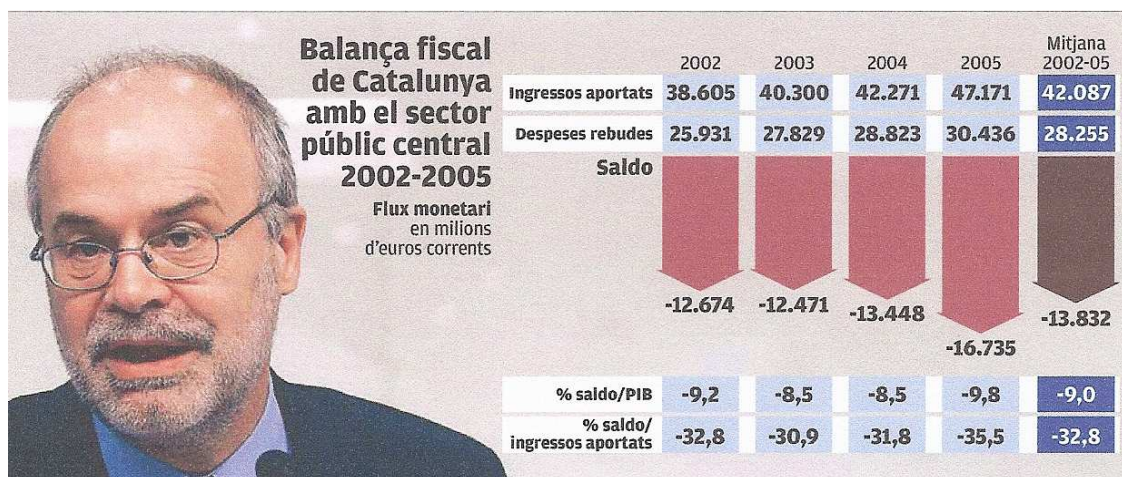

Foto: AVUI 10.07.2008

PLA MARSHALL. Entre el 1948 i el 1951, els americans van engegar el Pla Marshall, que va ser la clau del boom econòmic europeu als anys 50. El pla va suposar una despesa, en aquell moment, de 13.300 milions de dòlars anuals. Era l'1,23% del PIB nord-americà. Si els llibres d'història alaben la generositat americana per l'1,23% del PIB durant quatre anys.

¿Què haurien de dir de la generositat catalana, que ha aportat a Espanya més del 8% del seu PIB durant més de vint anys?

PLA UNIÓ EUROPEA. El 1990, va començar a l'alemanya reunificada un ambiciós pla de desenvolupament per anivellar els lands excomunists de l'est als occidentals. Els estats rics van pagar durant la dècada dels 90 uns 600.000 milions de dòlars, el 3,75% del seu PIB. I només durant deu anys: després la sagnia es va acabar.

Els criteris dels alemanys eren els mateixos que ha utilitzat la Unió europea amb els fons de cohesió: els països rics aporten diners als països pobres (entre ells Espanya), però sempre amb tres condicions:

1. La quantitat es transparent i acceptada pel qui paga.
2. El període que dura l'ajut és limitat.
3. Els diners es destinen exclusivament a inversions que millorin la productivitat del països receptors.

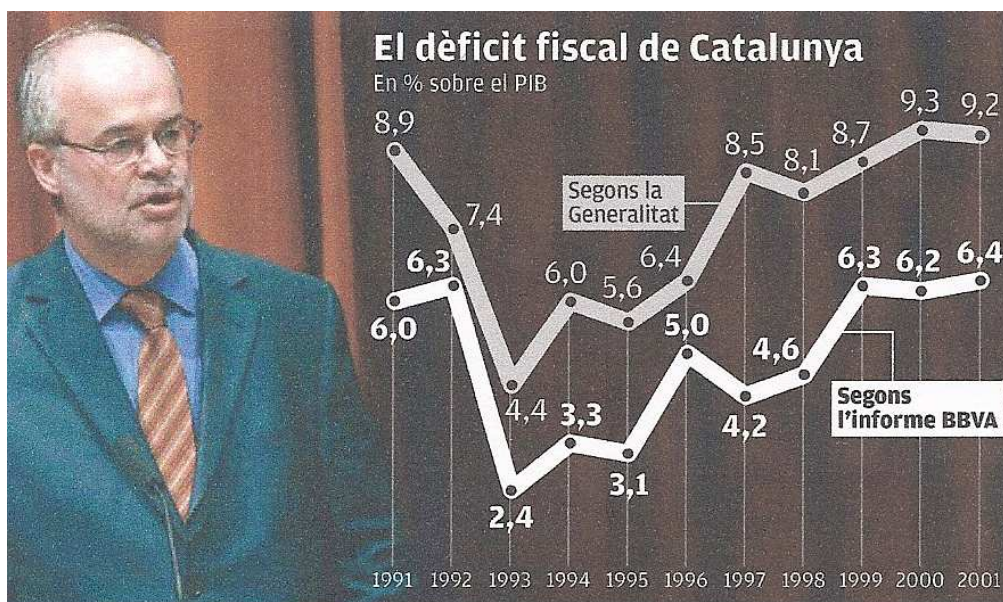

Foto: AVUI 30.11.2007

(Font: Francesc Puigpelat, AVUI 4.08.2008)

FINANÇAMENT AUTONÒMIC. La reacció d'algunes comunitats autònomes, com Andalusia i Extremadura, en relació amb la modificació del finançament autonòmic, palesa que estan acostumats a rebre més del que contribueixen, com si fos un dret perpetu i inalterable. Davant d'aquesta situació, hom es demana:

Per què aquestes comunitats es troben en aquesta situació permanent?

No aspiren a un desenvolupament econòmic propi que els permeti superar algun dia aquest dèficit?

Per què l'oligarquia de Madrid s'hi conforma? De fet, és la que surt més beneficiada del sistema actual, perquè promou una concentració especulativa de l'activitat econòmica a la capital, en detriment d'un desenvolupament territorial més equilibrat.

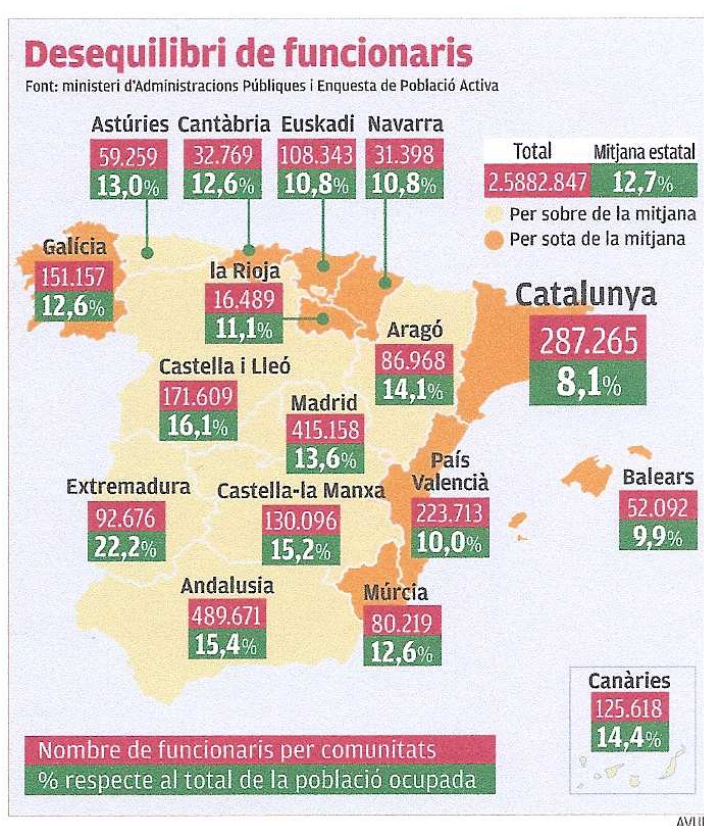
Això es Espanya? Doncs ja dura massa.

(Font: Josep Moran, Barcelona, AVUI 13.08.2008)

ESPANYA ES UN PAÍS DE FUNCIONARIS. Extremadura es líder amb més de 92.000 funcionaris, el 22,2% de la població ocupada i amb només 30.000 immigrants, això equival a que 2 de cada 9 treballadors treballen per a les diferents administracions, a Andalusia 2 de cada 13 i a Catalunya que és la que menys en te, 1 de cada 12.

Hi ha 150.000 funcionaris de l'estat que no fan absolutament res i és qui hi ha ministeris com el de Sanitat, el de Cultura i el d'Habitatge, que tenen la majoria de les competències transferides a les comunitats però que continuen donant feina a molts treballadors.

En total, a l'Estat espanyol hi ha gairebé 2,6 milions de funcionaris.

(Font: Joan Rosell, AVUI i Xavier Alegret, AVUI 12.08.2008)

IMMIGRACIÓ. Que ens trobem en una cruïlla decisiva amb el tema de la immigració, ho demostra un estudi comparatiu elaborat pel Centre d'Estudis de Temes Contemporanis, que revela que el Paísos Catalans són el territori amb percentatge de població immigrada més alt de tota la Unió Europea (un 14,4%).

Més que França? Més que Alemanya? Dons sí, perquè aquest estudi no computa els immigrants que ja tenen la nacionalitat de l'Estat d'acollida (per exemple, no computa el magribí de nacionalitat francesa o el turc de nacionalitat alemanya), sinó que entén per immigrant aquell que encara manté la nacionalitat d'origen.

Vet aquí la qüestió: en els propers anys tindrem un 14% de població que cada cop estarà més en condicions d'adquirir la nacionalitat de l'Estat on viu, això és, la nacionalitat espanyola. I serà aleshores, si es consolida el gest de nacionalització amb una reciprocitat de lleialtat cultural i nacional a Espanya a causa dels beneficis que l'immigrant percep es el seu nou estatus jurídic, que el catalanisme, i ja no diguem les posicions sobiranistes, tindran un greu problema.

Aquí va raure, en part, l'ajusta't fracàs del referèndum de sobirania del Quebec de 1995 quan els que s'oposaven a la ruptura de la federació van trobar en els immigrants amb nacionalitat canadenca un dels principals vivers de vots per a la seva causa.

Sortosament, malgrat el capítol difícil d'empassar la roja, l'Estat espanyol està actuant amb molt poca intel·ligència si pretén aprofitar la nova immigració per a l'anihilament del projecte nacional català (a diferència de l'habilitat que, en aquest sentit, va demostrar el franquisme respecte a la immigració espanyola).

La inflexibilitat que el govern espanyol està demostrant arrenjerant-se amb les posicions més dures i xenòfobes de la Unió Europea (representades per Estats com Itàlia o França) està distorsionant ina estratègia d'acollida que reforci la identitat espanyola a Catalunya.

I aquesta es una escletxa que hauríem d'aprofitar: quan les portes d'Europa es tanquen el catalanisme les hauria d'obrir i deixar clar als nouvinguts que els necessitem per construir el nostre projecte nacional.

Que amb ells serem més forts i que en depèn la continuïtat del país.

Però per això, per difondre la idea que comptem amb tots aquells que vulguin integrar-se a Catalunya, hem de prendre's seriosament els nostres objectius, hem de tenir clar que volem un Estat nou en què, com a tal, no hi ha immigrants i, probablement, hem d'obrir el meló del conflicte democràtic ni que sigui perquè els immigrants puguin visualitzar de quin costat es troben.

(Font: Hèctor López Bofill, AVUI 11/08/2008)

ELS DRETS DELS POBLES. Un dels drets que el dret internacional reconeix a tots els pobles és el de la lliure determinació.

Així consta en la carta fundacional de l'ONU del 26 de juny de 1945 i també en el Pacte Internacional de drets civils i polítics, aprovat per les Nacions Unides, de 16 de desembre de 1966, i es troba ben explicitat en la resolució 2.625 de 24 d'octubre de 1970 de les Nacions Unides:

En virtut del principi de la igualtat de drets i de la lliure determinació dels pobles, consagrat a la Carta de les Nacions Unides, tots els pobles tenen el dret de determinar lliurement, sense ingerència externa, la seva condició política i de prosseguir el seu desenvolupament econòmic, social i cultural, i tot Estat té el deure de respectar aquest dret de conformitat amb les disposicions de la Carta.

(Font: Jaume Renyer. L'Estat contra els pobles)

UNITAT. Entitats catalanistes: uniu-vos.

Si els anticatalans sempre van units contra Catalunya, com és que els catalans quasi sempre van separats?

(Font: Joan Camp. Catalunya: estat de la nació)

BENVINGUTS AL CLUB. Ha costat, però finalment el govern espanyol ha entès que la suma de totxo, turisme, consum i molta immigració, perquè com més serem més riurem, no era una bona equació per a l'economia.

Ara ja han après a parlar d'innovació. Però canviar una economia de baix nivell per una economia d'innovació, que es coneixement i valor afegit, no és cosa que es faci d'avui per demà i menys en temps de crisi.

Espanya té, per una banda, un gruix immens de treballadors no qualificats dins del mercat de treball. Un gruix que es nodreix cada any amb aquell 30% de fracàs escolar de mitjana.

Catalunya està molt millor, quan a innovació. Per alguna cosa a de servir la tradició. I també el fet que fa anys que hom hi està posat, anys que el sectors emergents, que diuen ara, emergeixen.

Hi ha pocs recursos, és cert, però la realitat privada i la planificació pública van bé. Els sectors econòmics fan els deures i acorden el que han d'acordar.

Ara bé, si el govern espanyol tant vol la innovació, arregli el que ha d'arreglar. Faci que Barcelona tingui l'aeroport que necessita i les infraestructures i el finançament.

Això seria inversió productiva i, no cal dir-ho, seria tota una innovació.

(Font: Patrícia Gabancho, AVUI 13.08.2008)

UNA PREGUNTA:

Quines són les raons dels que defensen la pervivència d'un model que deixa els solidaris per sota dels que reben la solidaritat?

(Font: Martí Carnicer, AVUI 17.08.2008)

FINANÇAMENT EN TEMOPS DE CRISI. Ara que l'economia ens mostra la seva cara més lletja potser ens haurem d'acostumar a deixar de viure en un ambient de riquesa més fictícia que real.

Haurem de fer un gran esforç per garantir la convivència i el respecte del altres, siguin quin siguin i vinguin d'on vinguin.

Qualsevol altra actitud em sembla temerària. I perquè això sigui possible Catalunya ha de disposar de mitjans per millorar el nivell educatiu, la xarxa sanitària i les infraestructures per poder progressar, també en mig de la crisi.

El finançament autonòmic no es un caprici del polítics sinó una necessitat de tots els catalans.

(Font: Lluís Foix, AVUI 13.08.2008)

MEGAREGIONS. Les megaregions són les noves unitats naturals de creixement econòmic, que agrupen i que comprenen xarxes de ciutats, comarques i de regions que ja estan avui econòmicament i comercialment integrades. *(Font: Richard Florida, The rise of Megaregions, 2008)*

Al segle XXI, segons Richard Florida, seran les megaregions, i no les grans ciutats en forma de megalòpoli, els motors del creixement econòmic.

Avui el món hi ha 191 estats però són aquestes 40 megaregions les que impulsen l'economia global.

En aquestes 40 megaregions vivia l'any 2005 una cinquena part de la població total del món, es produeixen dues terceres parts del PIB mundial i es genera fins a un 85% de tota la innovació que s'elabora a nivell mundial.

En el lloc numero onze del món, i cinquè d'Europa apareix la megaregió anomenada Barcelona-Lió i que abasta també les ciutats de València i de Marsella.

Aquesta va genera l'any 2005 un PIB de 610 bilions de dòlars i comprenia una població de 25 milions d'habitants. Richard Florida anomena aquest megaregió mediterrània **Eurosunbelt**, és a dir, el cinturó del sol europeu.

MEGAREGIONS ANY 2005		POBLACIÓ	PIB
Criteri d'ordenació: volum d'activitat econòmica		Milions d'habitants	Bilions de dòlars
1	Greater Tokyo	55	2.500
2	Boston - Washington	54	2.200
3	Chicago - Pittsburg	46	1.600
4	Amsterdam - Rotterdam - Ruhr - Flandes - Lille	59	1.500
5	Osaka - Nagoya	36	1.400
6	London - Leeds - Chester	50	1.200
7	Milà - Torí - Roma	48	1.000
8	Charlotte - Atlanta	22	730
9	South Califòrnia	21	710
10	Frankfurt - Stuttgart - Manheim	23	630
11	València - Barcelona - Marsella - Lió	25	610
12	Toronto - Buffalo - Chester	22	530
13	Seül	46	500
14	Nord Carolina	13	470
15	Florida	15	430
...		
33	Lisboa - Porto - La Corunya	10	110
39	Madrid	6	100

Font: Richard Florida, 2007 (Ramon Tremosa: Catalunya, país emergent)

En el lloc numero onze del món, i cinquè d'Europa apareix la megaregió anomenada **Barcelona-Lió** i que abasta també les ciutats de València i de Marsella.

Aquesta va genera l'any 2005 un PIB de 610 bilions de dòlars i comprenia una població de 25 milions d'habitants. Richard Florida anomena aquest megaregió mediterrània **Eurosunbelt**, és a dir, el cinturó del sol europeu.

Perfectament delimitat i unificat, aquest corredor que neix a Alacant i arriba fins a Lió passant per València, Barcelona i Marsella, si incorpora les Illes Balears **esdevé potència turística mundial, a banda de la seva potència industrial.**

Aquests mapes globals són més importants del que semblen perquè les grans multinacionals, quan estudien on s'han d'ubicar les seves plantes de producció, miren mapes lumínics, més que no pas mapes polítics.

Ikea, per exemple, la gran multinacional sueca que és líder mundial en la fabricació de cuines (10 milions de cuines venudes l'any 2006: un 10% de quota de mercat global), quan decideix les seves inversions mira mapes que reflecteixin quina és la realitat de la distribució de la producció i de la població, més que no pas mapes polítics.

A Madrid, per exemple, Ikea hi veu 6 milions consumidors, que en seran 10 d'aquí a uns quants anys; Ikea, a Madrid, hi veu un potent mercat de consum d'un elevat poder adquisitiu.

A Barcelona, en canvi, Ikea hi veu la capital econòmica, industrial, financera i demogràfica d'una megaregió o corredor urbà de 25 milions d'habitants, que arrenca a Alacant i acaba a Lió. Ikea ha inaugurat a Valls l'any 2008, precisament a prop de la confluència de les autopistes AP-7 i AP-2, una gran planta logística, que ha suposat una inversió de 600 milions d'euros i que ha generat 600 llocs de treball directes, pensada per abastir de productes, més enllà dels límits estrictes del Principat de Catalunya.

A més, Ikea veu a Catalunya dos excel·lents ports, els de Barcelona i Tarragona, per tal de fer-hi entrar tot el que aquesta multinacional fabrica en altres continents amb destinació a Europa.

(Font: Ramon Tremosa. Catalunya, país emergent)

CATALUNYA, LA ÚLTIMA COLÒNIA. Cada dia Catalunya es veu més com una colònia espoliada per la metròpoli de Madrid.

Fa anys que no s'inverteix expressament a Catalunya. Un dels problemes són els alts funcionaris de l'Estat espanyol.

Si algun dia els espanyols consideressin que els catalans som com els seus compatriotes o –com a mínim- els seus conciutadans, no podrien espoliar impunement la nostra economia.

Des del punt de vista de la majoria de polítics i dels alts funcionaris espanyols, els ciutadans del Països Catalans (amb independència del nostre origen i del nostres sentiments identitaris –tant si ens sentim espanyols com si no ho volem ser de cap manera-) som tan sols una fórmula matemàtica tendent a maximitzar la diferència entre les impostos que paguem i els serveis socials que rebem.

Per tant, els polítics catalans –tant els ministres, com els que ho volen ser- farien bé de no oblidar que som simples contribuents de la darrera colònia fiscal del vell imperi hispànic.

(Font: Oriol Junqueras, AVUI 17.08.2008)

CATALUNYA, PAÍS EMERGENT. Se sol definir com a país emergent el país en que la taxa de creixement del PIB és superior en tres punts el creixement mitjà del PIB de l'economia mundial. Una altre possible definició , especialment per a països desenvolupats seria els països que creixen anualment per sobre del 10% amb exportacions.

A Alemanya, per exemple, a pesar de la fortalesa de l'euro, entre gener i febre de 2008 les exportacions van créixer d'un 12%. A Flandes l'any 2006 les exportacions, que van se de 181.000 milions d'euros, van créixer un 16% anual.

I a Catalunya al tercer trimestre de l'any 2007 les exportacions catalanes van créixer en un 11%: no obstant la puixança del euro (que perjudica les exportacions fora de la zona euro) i el diferencial d'inflació desfavorable (que perjudica les exportacions dins la zona euro).

L'any 2007 Catalunya va exportar béns a la resta del món per valor de 50.000 milions d'euros (xifra equivalent a un 27% del PIB català d'aquell any) i assolir el 28% del total de les exportacions espanyoles, un percentatge quasi equivalent a la suma del pes exportador sobre el total estatal del País Valencià, de Madrid i d'Euskadi.

Contra tot pronòstic, Barcelona és després de Londres possiblement la segona ciutat europea a l'hora de captar una part important del talent dels joves europeus que, entre els 25 i els 30 anys, decideixen passar uns anys fora de casa, formant-se i treballant a l'estranger; vegeu, per exemple, com la segona colònia d'estrangers a la ciutat de Barcelona ja són els italians.

Barcelona és preferida a ciutats com Berlín, Milà, Munic, Frankfurt, Madrid,...en alguns sectors d'activitat en els que el disseny de nous productes és un apart important de la creació de valor afegit.

Catalunya és vista i presentada sovint com a representant d'un vell ordre econòmic, ja caducat i que voldria decadent i submís, provincià i obedient.

Contra tot pronòstic, per poc que sapiguem els catalans preservar la nostra "qualitat de via", resulta que emprenedors globals i economistes estrangers veuen en aquesta llenca de terra que comença a Alacant i que, passant per València, Tarragona i Barcelona, ja comprèn avui Marsella i Lió, una de les àrees amb més potencial econòmic al segle XXI.

Quina altra ciutat té avui tres escoles de negoci entre les primeres 50 escoles de negoci del món?

Com diu Ramon Aymerich, en el fons de l'inconscient castellà des de la Renaixença, Barcelona és vista com la ciutat cosmopolita i antipatriòtica. I al segle XXI Barcelona és una de les ciutats i Catalunya un dels països que millor encarnen aquesta deriva del món que és la globalització.

Són aquestes experiències les que permeten a l'Espanya eterna mirar a Catalunya i Barcelona de la mateixa manera que els republicans nord-americans miren Nova York.

Un país que té aquests fonaments i que continua rebent emigració té també oportunitats per aprofitar i potencialitats per desenvolupar. Què és sinó un país emergent?

(Font: Ramon Tremosa: Catalunya, país emergent)

FULL DE RUTA. La independència ha guanyat molts com adeptes com a proclama retòrica o referent sentimental, però es manté en el terreny de la utopia. I al gruix de la societat, quan vota, no li interessien les utopies, sinó els projectes palpables, objectius i realitzables.

La gran feblesa de l'independentisme és aquesta: no hi ha full de ruta i, per tant, no es considera possible.

El dia que l'independentisme presenti el seu full de ruta (i el pamflet 2014, de Carod, no ho és) pot guanya moltíssims adeptes.

Ho farà?

(Font: Francesc Puigpelat, AVUI 18.08.2008)

VOLUNTAT I DETERMINACIÓ EMPRESARIAL CATALANA. Sense ajuts públics ni suport oficial, malgrat un euro fort i la creixent pressió fiscal, i en un entorn de benestar en què les noves generacions de catalans cerquen feines no sacrificades els empresaris catalans segueixen tenint èxit.

No hi ha explicació racional per a la determinació i la voluntat d'aquests empresaris. Ben mirat, però tampoc Catalunya havia de fer la revolució industrial al segle XIX: únic territori mediterrani que la va fer, quan no li tocava fer-la.

Catalunya va ser també l'únic país d'Europa que s'industrialitzà sense ferro ni carbó, fent servir l'energia que facilitaven els salts d'aigua en el riu, principalment Llobregat i Ter.

I Catalunya va ser també l'únic país d'Europa que s'industrialitzà sense una riquesa agrària prèviament existent, que facilités l'acumulació de grans capitals per a finançar les grans inversions que es requerien per a la industrialització.

Sense aquella revolució industrial de finals del segle XVIII i del segle XIX no hauríem tingut ni Renaixença lingüística ni recuperació cultural i nacional al segle XX.

Joaquim Maluquer explica en el pròleg del llibre *Cien empresarios catalanes* que Catalunya és entre les 350 regions que integren actualment la unió Europea dels 25 països, la primera regió en la dimensió relativa del sector privat empresarial. Maluquer confirma l'absència pràcticament total d'empreses públiques en el creixement econòmic català dels darrers segles.

Cal que el sector públic, espanyol i català, deixi funcionar els mecanismes de mercat, que fan possible la continuïtat de l'esperit emprenedor català: si aquests no són prou distorsionats, hi continuarà havent iniciativa i continuarà el país.

I tota aquesta força, quan la canalitzarà la política?

(Font: Ramon Tremosa. Catalunya, país emergent)

CREACIÓ DE RIQUESA. De tan obvi que és no caldria ni dir-ho però caldria recordar que, per a repartir la riquesa, prèviament aquesta riquesa ha d'haver estat creada. Per dir-ho en termes polítics, al segle XXI només es podrà liberal.

Sense facilitats ni comprensió ni un entorn favorable a la inversió empresarial i a la iniciativa individual ni hi haurà creació de riquesa ni, per tant, la seva posterior distribució.

I en el nostre debat polític, aquest és un mal molt europeu, es parla molt de com es distribuirà la riquesa i **massa poc de com es crea riquesa.**

L'economia de mercat té un funcionament que no pot ser ignorat. Si, per exemple, la inflació catalana és sistemàticament més alta que la dels altres països i regions veïns, i això passa diferents anys seguits, a llarg termini s'erosiona la competitivitat de les empreses catalanes, algunes de les quals hauran de tancar.

Si, per exemple, els costos laborals de les empreses catalanes augmenten per sobre del seu creixement de productivitat, les empreses hauran de reduir els llocs de treball, si és que a llarg termini no volen tancar la fàbrica.

Si, per exemple, la pressió fiscal sobre les empreses, tant físiques com jurídiques, és excessiva, augmentarà el volum d'economia submergida: això no és una que afecti els països llatins, meridionals o mediterranis; també ha passat a Alemanya.

Si, per exemple, l'impost de societats és molt alt, especialment amb comparació amb dels altres països i regions veïns (tal com passa ara a l'Estat espanyol: és dels més alts d'Europa), hi haurà a Aragó, a Castelló, al Marroc o a la Xina; i aquest punt val també per a la pressió fiscal autonòmica i municipal, així com també per a totes les traves administratives i burocràtiques, en què, massa sovint, es perden les nostres administracions públiques.

(Font: Ramon Tremosa. Catalunya, país emergent)

ADÉU EXCUSES. Si en els tractes amb Madrid sempre hi sortim perdent, per molt que anem canviant de negociadors, caldrà admetre la nostra part d'incompetència.

Ser català no hauria de ser una excusa (ens tenen mania) sinó una responsabilitat (m'hauré de fer respectar).

(Font: Carles Capdevila, AVUI 20.08.2008)

LA QUEIXA. Del que estic segur és que el pessimisme que comporta la queixa que té un costos econòmics molt superiors i no val la pena.

Els empresaris hem de deixar de resignar-nos davant la nostra mala sort i hem de posar-nos a treballar i utilitzar la imaginació per a solucionar els nostre problemes i fer progressar el país contracorrent. Sempre hem anat a contracorrent.

I si volem contrarestat (o seguim contrarestant les tendències perjudicials que vénen de la capital, el primer que hem de fer és adonar-nos que el món va més enllà de Madrid i que la nova economia ens permet no haver de passar per la capital de l'estat espanyol: més enllà de Telefónica hi ha la Nokia, més enllà del BBVA hi ha el Citibank, i més enllà d'Ibèria hi ha Swissair.

Seria important que les empreses catalanes innovessin, creixessin i es convertissin en líders mundials. I ara, més que mai, es possible fer-ho, ja que el moment de grans canvis que estem vivint a tot el món permet que petites empreses amb molta creativitat facin grans coses (algú sap on estava Nokia només fa una dècada? Algú sap què era Microsoft fa vint anys?)

També seria important que les empreses que ja són líders mundials (i entre aquestes no hi ha cap empresa amb seu a Madrid) facin negocis a Catalunya.

Aquets dos objectius depenen només de nosaltres mateixos, i les aconseguirem quan fem les coses ben fetes. Per tant, deixem de mirar obsessivament a Madrid i concentrem-nos en el nostre passat, present i futur.

Abans anàvem malament, Ara anem bé. I demà hem d'anar encara millor.

Ara bé, les nostres empreses mai no creixeran i les grans empreses mundials mai no voldran fer negoci amb nosaltres si el pessimisme ens impregna i ens creiem perdedors i constantment perseguits pel destí.

Al cap i a la fi, qui aposta per un equip que no sap guanyar?

(Font: Xavier Sala i Martí, Economia liberal per a no economistes i no liberals)

ESPOLI. L'espoli que els successius governs espanyols perpetren de manera crònica i deliberada contra Catalunya i els Països catalans impedeix el desenvolupament normal i harmònic de la nostra societat i representa un gran fre per a la nostra economia i el millor benestar de cada un del catalans i dels seus fills.

Ens prenen de les mans els nostres diners i no els tornem a veure mai més.

No creieu que Catalunya ja ha aportat prou esforç, suor i diners al desenvolupament i a la modernització de l'Estat espanyol?

(Font: Carles Lladó, Catalunya, estat de la nació)

LA INDEPENDÈNCIA ES BENEFICI. Amb la independència, a més de poder elevar el nivell econòmic propi de cada català i de Catalunya sencera, es podrien solucionar tots els problemes irresolts que afecten directament la vida i el dia a dia de la gent.

Podríem legislar i dissenyar i construir el nostre propi futur i, amb més mitjans, podríem invertir els diners necessaris a favor del que sí que ens interessa a tots els catalans, com és la millora del benestar i dels serveis de sanitat, transports, cultura i ensenyament, energia, etc.

I lluitar contra tot allò que ens perjudica, com els incendis, la violència, les màfies i la delinqüència i, amb tot això tindríem més seguretat i podríem dormir més tranquils.

I, a més a més, en estar més units, podríem lluitar millor contra la incompetència del polítics i, fins i tot, recuperar la confiança en la justícia i gaudiríem de llibertat per a decidir el nostre futur a la nostra manera i a la nostra mida.

(Font: Carles Lladó, Catalunya: estat de la nació)

INDEPENDÈNCIA ECONÒMICA. En un context de proteccionisme econòmic i diaïllament comercial, les empreses del països més grans han esta històricament en condicions d'obtenir unes productivitats més elevades, que no pas les empreses dels països petits; els països més grans eren ,en aquell context de proteccionisme i aïllament, més rics.

Això explicaria, per exemple, la gestació i la consolidació dels grans estats nació europeus als segles XVII, XVIII i XIX, a partir de l'agregació de diverses i heterogènies realitats tants regionals com nacionals de menor dimensió.

Les economies d'escala generen forces centrípetes, que mantenen les regions políticament unides en ests mes grans i afavoreixen la seva integració.

L'heterogeneïtat regional genera forces centrífugues, que tendeixen a separa les regions i afavoreixen la seva secessió. Així, Alesina i Spolaore han observat històricament que, en segles de proteccionisme econòmic i aïllament comercial generalitzat, ha disminuït el nombre de països independents al món: a les petites regions i nacions els era necessari formar part d'estats més grans per aconseguir les economies d'escala abans esmentades en mercats també més grans.

En períodes històrics favorables al lliure canvi i al comerç internacional, per contra, les regions petites poden "permetre's el luxe" de convertir-se en països independents.

Els autors esmenats han observat un augment del seu nombre a escala mundial els darrers cinquanta anys.

Si els mercats estan obert i integrats no cal que les empreses de petits països pertanyin a un estat més gran.

Aquest fet és el que ha permès que empreses de patits països europeus hagin esdevingut els darrers anys grans multinacionals, ja que han pogut generar les economies d'escala necessàries per créixer més enllà de les seves fronteres polítiques. Exemple: la cervesa danesa Carlsberg.

És en aquest sentit que Alberto Alesina ja va afirmar, en una visita a la Universitat Pompeu Fabra l'any 2002, que la creixent globalització econòmica comportarà un augment del nombre d'estats independents al món.

L'obertura econòmica, dons, és un substitut perfecte de la dimensió política.

(Font: Alberto Alesina i Enrico Spolaore, "Economic integration and political disintegration" 2000 i "The Size of Nations" 2003)

IMPOSTOS. Entre el 1986 i el 2006, des de l'anomenada "reforma fiscal Borrell" (en referència a l'aleshores secretari d'Estat d'Hisenda, Josep Borrell), la població de Catalunya va representar de mitjana el 16% de la població de l'Estat espanyol, va produir el 20% de la riquesa (o PIB) i va suportar el 24% de l'esforç fiscal. Sense comentaris.

Aquells que no es preocupen del benestar dels nostres conciutadans al·leguen que paguem més perquè som més rics...

Deixant de banda, que –en cap cas– això no justifica que paguéssim més del 20% dels impostos (perquè aquest és el percentatge de riquesa que generem), hi ha quelcom que resulta encara més preocupant. En efecte, entre el 1986 i el 2006, el total de la despesa pública (de totes les administracions: Govern central, Generalitat, ajuntaments...) van suposar molt menys del 12% de la despesa del conjunt de l'Estat.

Per tant, el 16% de la població estatal va produir el 20% de la riquesa, va pagar el 24% d'impostos i va rebre menys del 12% de la despesa pública.

En altres paraules, hem pagat un percentatge molt més elevat que el de la riquesa que hem generat i hem rebut molt menys que el percentatge de població que representem...

En definitiva, hem rebut menys de la meitat del que hem pagat; i l'Estat del 2006 no garanteix que –a la llarga– controlem més de la meitat del que pagarem.

Inevitablement, tot això s'ha reflectit –i pot continuar així en el futur– en un enorme dèficit en infraestructures (centres d'assistència primària, hospitals, escoles bressol, instituts, universitats, ports, aeroports, transport ferroviari, carreteres, telecomunicacions...); i de manera igualment inevitable, també ha comportat un intolerable dèficit en les polítiques socials, ja que és evident que hem pogut construir menys de la meitat dels hospitals, de les escoles o dels centres d'assistència dels que realment hem pagat.

Com cobrirem la manca i el desenvolupament d'escoles i universitats de qualitat, les pensions, els habitatges, les polítiques ocupacionals i els hospitals que necessiten els nostres nens, les nostres àvies, els nostres joves i els nostres malalts?

En altres paraules, els nostres fills, la gent gran, els joves i els malalts s'han convertit en les principals víctimes de l'espoli fiscal que l'Estat espanyol imposa als catalans.

Aquestes escandaloses insuficiències en prestacions socials (capacitat de decisió en matèria d'immigració, en investigació, en gestió de beques i pensions, programes de formació ocupacional i escoles d'adults, qualitat i quantitat en oferta cultural...) estrangulen el nostre creixement i minven la nostra productivitat.

En definitiva, ens fan a tots més pobres.

(Font: Oriol Junqueras. Catalunya: estat de la nació)

NIVELL DE VIDA. Al llarg d'aquests tres-cents anys, Catalunya ha anat trampejant totes les dissorts per poder assolir un nivell econòmic i de benestar relatiu suficientment confortable, però sense adonar-se que el nivell possible de benestar podria ser incomparablement superior.

Com que la majoria de ciutadans de Catalunya viuen amb prou comoditat, no volen ni aturar-se a pensar que podrien viure millor, fins i tot amb menys esforç.

(Font: Carles Lladó. Catalunya: estat de la nació)

HISTÒRIA. La planificació del programa d'anorreament de Catalunya el trobem ben palès en les accions del comte duc d'Olivares, que el 1624 va preparar en secret el **Gran Memorial**, adreçat al rei, on exposava els problemes interns de la Corona de Castella i plantejava la necessitat de fer coincidir políticament Castella amb Hispània i sotmetre el poble català per espoliar-lo fiscalment i solucionar així els problemes financers de Castella.

(Font: Francesc Ferrer i Gironès. Catalunya: estat de la nació)

IMMIGRACIÓ. Multiculturals sí, però l'acollida, mínima i regulada. Catalunya sempre es pregunta:

Som acollidors? Estem integrant bé? Sabem integrar els nouvinguts?

De fet s'ho pregunta ara, quan el "rotllo multi-culti" s'ha instal·lat en aquesta boira que habiten els conceptes mal definits i que sovint maregen la bona fe dels qui els adopten.

La integració sempre és feina dels immigrants. Són ells els qui s'han d'integrar en la societat que han triat per viure, i els qui, en fer-ho, la converteixen en multicultural.

La pregunta que ens hem de fer és doble:

Els oferim una vida digna, i això vol dir accés als serveis bàsics?

I, també una cosa important, els oferim paràmetres clars?

La segona pregunta té una resposta negativa. Catalunya integra deixant de ser catalana. S'ha dit tantes vegades que els catalans som tancats, que els catalans –de tots dos sexes– han acabat creient-s'ho. I per això donen per entès que per integrar algú cal rebaixar la catalanitat, i comencem sempre renunciant a la llengua.

Per quina raó ha de ser per a l'immigrant més fàcil integrar-se en l'espanyolitat que en la catalanitat, és un misteri. És a dir, un perjudici. **És a dir, és una covardia molt pròpia dels catalans.**

(Font: Patrícia Gabancho. Catalunya: estat de la nació)

INDEPENDÈNCIA. Catalunya és una de les poques nacions d'Europa que, havent sofert el 1714 l'abolició del seu Estat i del seu sistema constitucional propi, encara a començament del segle XXI, importants sectors socials i polítics es proposen recordar la continuïtat l'exercici de la sobirania perduda.

Per això és útil recordar la continuïtat del poble català en la reclamació de la "devolució" dels seus drets polítics.

Els catalans estem absorbits en una suposada pàtria que no és la nostra i que financem desmesuradament.

La independència no la tenim garantida però no l'hem de demorar. Requereix però unes condicions que s'hauran de anar treballant i complint amb determini i sense pausa:

1. La majoria de catalans ha de tenir clar que la independència no sols es possible, sinó també necessària.
2. Tot el que afecta directament Catalunya ha de ser gestionat aquí.
3. Aquest determini de recuperar el control sobre el nostre territori, el nostre patrimoni cultural, la nostra economia i la

nostra plena organització sociopolítica, ha se ser ben explicat i conegut pels altres països d'Europa, com a mínim.

4. La Unió Europea ha de defensar davant les autoritats espanyoles el dret de la nació catalana a autodeterminar-se com en les darrer decennis ho han fet altres nacions que han esdevingut europees.
5. Els drets no es demanen ni se supliquen, sinó que senzillament es prenen, s'exerceixen i s'apliquen

(Font: Ricard Lobo. *Catalunya: estat de la nació*)

L'ESTATUT DE CATALUNYA. L'Estatut que va imposar el Parlament espanyol i que fou ratificat en referèndum a Catalunya (11 de juny de 2006) no tenia res a veure amb l'aprovat anteriorment pel nostre Parlament (30 de setembre de 2005). Dels 227 articles consensuats se'n van esportar 160, un 65% de la redacció del text.

En paraules del president espanyol José Rodríguez Zapatero, el text resultant és "*un estatuto para toda la vida*".

Entre el 1986 i el 2006, des de l'anomenada "reforma fiscal Borrell" (en referència a l'aleshores secretari d'Estat d'Hisenda, Josep Borrell), la població de Catalunya va representar de mitjana el 16% de la població de l'Estat espanyol, va produir el 20% de la riquesa (o PIB) i va suportar el 24% de l'esforç fiscal.

Aquells que no es preocupen del benestar dels nostres conciutadans al·leguen que paguem més perquè som més rics...

Deixant de banda que, que -en cap cas- això no justifica que paguéssim més del 20% dels impostos (perquè aquest és el percentatge de la riquesa que generem), hi ha quelcom que resulta encara més preocupant.

En efecte, entre el 1986 i el 2006, el total de la despesa pública) de totes les administracions: Govern central, Generalitat, Diputació, ajuntaments...) va suposar molt menys del 12% de la despesa al conjunt de l'Estat. **Per tant, el 16% de la població estatal que va produir el 20% de la riquesa, va pagar el 24% dels impostos i va rebre menys del 12% de la despesa pública.**

En altres paraules, hem pagat un percentatge molt més elevat que el de la riquesa que hem generat i hem rebut molt menys que el percentatge de població que representem...En definitiva, hem rebut menys de la meitat del que hem pagat; i l'Estat dels 2006 no

garanteix que –a la llarga- controlem més de la meitat del que paguem.

Inevitablement, tot això s’ha reflectit –i pot continuar així en el futur- en un enorme dèficit en infraestructures (centres d’assistència primària, hospitals, escoles bressol, instituts, universitats, ports, aeroports, transport ferroviari, carreteres, telecomunicacions...); i, de manera igualment inevitable, també ha comportat un intolerable dèficit en les polítiques socials, ja que és evident que hem pogut construir menys de la meitat dels hospitals, de les escoles o dels centres d’assistència dels que realment hem pagat.

Com cobrirem la manca i el desenvolupament d’escoles, d’universitats de qualitat, les pensions, els habitatges, les polítiques ocupacionals i els hospitals que necessiten els nostres nens, les nostres àvies, els nostres joves i els nostres malalts?

En altres paraules, els nostres fills, la gent grans, els joves i els malalts s’han convertit en les principals víctimes de l’espoli fiscal que l’Estat espanyol imposa als catalans.

Aquestes escandaloses insuficiències en prestacions socials (capacitat de gestió en matèria d’immigració, en investigació, en gestió de beques i pensions, programes de formació ocupacional i escoles d’adults, qualitat i quantitat en oferta cultural...) estrangulen el nostre creixement i minven la nostra productivitat.

En definitiva, ens fan a tots més pobres.

(Font: Oriol Junqueras. Catalunya: estat de la nació)

LA QÜESTIÓ DEL FINANÇAMENT EN L’ESTATUT DEL 2006. Amb l’Estatut del 1979, els recursos tributaris (tributs cedits totalment o parcialment per l’Estat a la Generalitat) es repartien en un 33% de l’IRPF, un 35% de l’IVA i els especials (gasolines, tabacs, alcohols...), que suposaven un 40%. L’Estat cedia a la Generalitat la total recaptació de l’impost de successions i donacions (ISD); de l’impost de patrimoni (IP); de l’impost de transmissions patrimonials (ITP) i d’actes jurídics documentats (AJD).

Amb l’Estatut del 2006, els continuarà recaptat. Però això es reflectirà en un increment de la pressió fiscal de la Generalitat que, ens els anys successius, s’estima que pot arribar a triplicar-se sobre algun d’aquests tributs respecte a la recaptació del 2002 (Albert Lamarca, doctor en Dret per la Universitat de Barcelona i professor de la Universitat Pompeu i Fabra).

Per contra, la recaptació obtinguda per la cessió estatal del 50% de l'IRPF i l'IVA i el 58% dels especials, no arribarà, ni de lluny, a duplicar-se (en concret, la cessió de l'IRPF passava del 33% al 50%, la de l'IVA del 35% al 50%, i la dels especials del 40% al 58%).

La proposta estatutària aprovada el 18 de juny de 2006 (amb una més que modesta participació del 49,9%, el resultat va ser d'un 73,9% pel sí, un 20,76% pel no i un 5,34% de vots en blanc) suposava doncs, la validació d'un acord insòlit entre el president espanyol, José Rodríguez Zapatero, i el cap de l'oposició al Parlament català, Artur Mas.

Un acord econòmic francament insuficient que, tenint en compte l'experiència històrica, mai no s'acabarà de complir del tot. Encara que només sigui perquè –en el fons- reserva les claus de la informació, la gestió i la decisió al Govern espanyol.

Un pacte radicalment contrari a allò que s'havia aprovat el 30 de setembre de 2005, amb el suport del 90% dels diputats del Parlament de Catalunya.

En efecte, amb l'acord Mas-Zapatero, la Generalitat només recaptarà el 50% de l'IRPF (que paguen els assalariats), els 50% de l'IVA (que paguen els consumidors), el 58% dels impostos especials i un significatiu 0% de l'impost de societats que paguen les empreses.

Diem "només", perquè el Parlament de Catalunya preveia que la Generalitat controlaria el 100% de tots els impostos pagats a Catalunya, a través d'una veritable Agència Tributària Catalana independent.

I diem "només", perquè és evident que el 50% de l'IRPF i de l'IVA, el 58% dels impostos especials i el 0% de l'impost de societats, no sumen ni tant sols la meitat dels impostos pagats pels catalans...I per tant, no hi ha cap garantia que –a la fi- puguem superar un burlesc percentatge, que, des, de la "reforma fiscal Borrell" ençà, ha estat inferior de mitjana al 12% de la despesa pública a tot l'Estat.

Un percentatge que no arriba a la meitat del representat per l'esforç fiscal que hem suportat, equivalent al 24% de tot l'Estat.

En aplicar-se finalment aquestes variacions de percentatges tributaris només retallaran el dèficit fiscal de Catalunya en un 2,4%.

Mentre, segons els càlculs del professor d'economia Jordi Pons i Novell (a partir de les dades FUNCAS), les sospitosament ocultes i inescrutables balances fiscals, corresponents a l'exercici 2005, situaven el dèficit fiscal de Catalunya en el 10,5% del PIB.

En concret, 19.177 milions d'euros; és a dir, 2.704 euros per habitant.

Com assenyalava l'economista Ramon Tremosa i Balcells:

Fins quan suportarem pagar en impostos un 40% del nostre PIB?

Fins quan suportarem rebre un irrisori 30% del nostre PIB en despesa i inversió públiques?

Haurem d'esperar doncs, que hi hagi més precarietat laboral?

Més retrocés en qualitat de vida?

Més deslocalitzacions?

(Font: Oriol Junqueras. Catalunya: Estat de la nació)

DESENCISA-ME'N. La consciència de l'espoliació fiscal, els nous processos independentistes a Europa i l'esgotament del marc polític espanyol han portat a l'allunyament progressiu de nous sectors de la societat catalana (empresaris, intel·lectuals catalanistes, etc.) del marc polític d'un Estat que és percebut cada dia per més gent, com a contrari.

(Font: Carles Castellanos. Catalunya: estat de la nació)

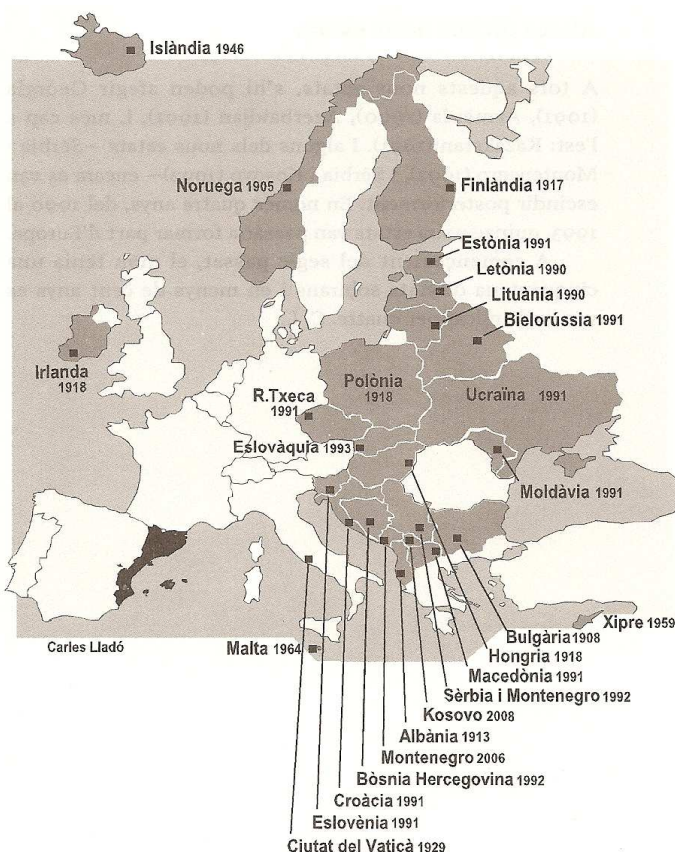
CONSIDERACIÓ MOLT IMPORTANT. Hi ha un punt que és prioritari i que va per damunt de totes les altres consideracions i és:

A qui pertanyen els impostos dels catalans?

(Font: Ramon Tremosa. L'espoli fiscal. Una asfixia premeditada)

PAÏSOS EUROPEUS INDEPENDENTS. Al segle XX un total de 28 països van obtenir la seva independència i al segle XXI dos més.

N.	Any	País
1	1905	Noruega
2	1908	Bulgària
3	1913	Albània
4	1917	Finlàndia
5	1918	Irlanda
6	1918	Polònia
7	1918	Hongria
8	1929	Ciutat del Vaticà
9	1946	Islàndia
10	1959	Xipre
11	1990	Letònia
12	1990	Lituània
13	1990	Armènia
14	1991	Estònia
15	1991	Bielorússia
16	1991	R. Txeca
17	1991	Ucraïna
18	1991	Moldàvia
19	1991	Macedònia
20	1991	Croàcia
21	1991	Eslovènia
22	1991	Geòrgia
23	1991	Azerbaidjan
24	1991	Kazakhstan
25	1992	Sèrbia i Monteneç
26	1992	Bòsnia Hercegovii
27	1992	Sèrbia i Kosovo
28	1993	Eslovàquia
29	2006	Montenegro
30	2008	Kosovo

(Font: Carles Lladó. Catalunya: estat de la nació)

PREGUNTES. A continuació queden plantejades unes reflexions i unes preguntes dirigides especialment als catalans que no tenen ni cabòries ideològiques ni cap interès catalanista que nos sigui el seu propi millor benestar possible a Catalunya.

- Què us estimeu més, viure com esteu vivint ara o viure millor?

- Esteu satisfets de pagar més impostos que ningú i rebre menys que cada un de tots els altres?
- No us agradaria tenir unes autopistes i autovies com las de la resta de l'Estat espanyol?
- No us agradaria que el vostres impostos fossin destinats a la millora de l'ensenyament i l'educació dels vostres fills?
- Esteu satisfets que els vostres impostos, en comptes de millorar la investigació i recerca, serveixin per a pagar les despeses d'exèrcits i armaments?
- A vostè, jubilat, què li agradaria més, continuar amb les seves pensions de misèria o rebre unes pensions per a poder viure amb dignitat?
- I a tots vosaltres, què us agradaria més, que el benestar dels catalans anés millorant o que anés empitjorant per anar enriquint encara més els de Madrid?
- No us agradaria poder gaudir d'una vida més equilibrada i més confortable amb igual o menys esforç?
- Catalans, no us agradaria deixar per els nostres descendents un llegat tan ric i ferm com el que van deixar els nostres avantpassats llunyans?
- Esteu segur que tenim tot el que ens mereixem o penseu que, pel nostre esforç, ens mereixem alguna cosa més?
- Als que malvivió a causa de problemes econòmics, no us aniria bé menys pressió fiscal i menys retenció de salaris?
- Vosaltres , estudiants, mestres, personal de la sanitat mal pagat, assistents de la llar, pensionistes, administratius, mossos, botiguers, obrers, intel·lectuals, sindicalistes, immigrants amb papers o sense, què us estimeu més, tenir un poder adquisitiu més elevat que el que teniu ara o que el vostre poder adquisitiu vagi minvant perquè ningú no ho intenta evitar?
- I els que viviu bé, malgrat viure força bé, no us agradaria viure millor?
- Voleu continuar essent ja per sempre el català, robat, insultat, cretí i empenyat?

- No us voleu desemprenyar d'una vegada per sempre?
- Quan us adonareu que la cosa ja ha passat de límit?
- Hi serem a temps de reaccionar?
- No creieu que Catalunya ja ha aportat prou esforç, suor i diners al desenvolupament i a la modernització de l'Estat espanyol?
- Català, vinguis d'on vinguis, penses fer alguna cosa per Catalunya?
- Us sentiu realitzats personalment després de considerar i contestar aquestes preguntes?
- **O, potser, voldríeu ser valents i anar tots units per a un futur millor per a Catalunya?**

(Font: Carles Lladó. Catalunya: estat de la nació)

CALÉS I VIURE MILLOR. Ah! Això dels calés i viure millor sembla que sí que interessa a tothom, i no pas la independència que, diuen, no interessa ningú!

Doncs mireu: amb la independència, a més de poder elevar el nivell propi de cada català en persona i de Catalunya sencera, es podrien solucionar tots els problemes irresolts que afecten directament la vida i el dia a dia de la gent.

Podríem legislar i dissenyar i construir el nostre propi futur i, amb més mitjans, podríem invertir els diners necessaris a favor dels que sí que ens interessa a tots els catalans, com és la millora del benestar, i dels serveis de sanitat, transports, cultura i ensenyament, energia, etc., i lluitar contra tot allò que ens perjudica, com són les llistes d'espera, l'atur, l'abandonament del camp, els incendis, la violència, les màfies i la delinqüència i, amb tot això, tindríem més seguretat i podríem dormir més tranquils.

I, a més a més, en estar tots units, podríem lluitar contra la incompetència dels polítics, fins i tot, recuperar la confiança en la justícia i gaudiríem de llibertat per a decidir el nostre futur a la nostra manera i a la nostra mida.

(Font: Carles Lladó. Catalunya: estat de la nació)

ARGUMENTS PER TENIR ESTAT PROPI. Recordem que des que hem iniciat el segle XXI, l'independentisme català està guanyant adeptes cada any. I aquest fenomen, entre altres raons, és motivat per un creixement dels arguments que aconsellen l'emancipació de Catalunya en un futur ben immediat:

- La UE encara s'està constituint, cal doncs tenir una via directa a Europa al més aviat possible per a poder defensar els nostres interessos i el nostre concepte d'Europa.
- Cal acabar també, d'una vegada, amb l'espoli fiscal de més de 19.000 milions d'euros anuals que van a Espanya i no tan sols no tornen, sinó que tampoc ens diuen per què no tornen.
- Si Catalunya vol millorar, cal que els catalans recaptem. gestionem i distribuïm els nostres propis recursos (impostos, taxes...) i regulem les nostres infraestructures (serveis sanitaris, ferroviaris, socials, xarxa elèctrica, aeroports...) per així poder esdevenir una societat més rica, benestant i més competitiva.
- Només amb un Estat propi podrem interaccionar amb les nostres veïnes, Espanya i França, i amb la resta de països del món d'una manera respectuosa, de mutu acord, d'igualtat i eficient.
- Només amb la independència i amb els beneficis derivats de la gestió de la nostra riquesa podrem controlar i millorar l'educació i la formació dels nostres nens i joves, podrem reduir les cues d'espera i dignificar el servei sanitari, podrem tenir cura dels ciutadans en una posició menys afavorida, podrem vetllar per un tracte i una atenció adients a la nostra gent gran.
- Aconseguiríem que els serveis de representació a l'exterior, que actualment paguem a l'Estat espanyol, realment treballessin pels interessos del nostre país. Cal fer conèixer i potenciar Catalunya al món, i no pas amagar-la, com fa actualment l'Estat espanyol.

(Font: Xavier Solano. Catalunya: estat de la nació)

BALANÇ. Ja és hora de fer balanç i treure conclusions sobre en què i per què li convé a Catalunya continua integrada, en realitat pertànyer, a l'Estat espanyol.

A Espanya només li queda un mecanisme d'actuació econòmica en profit propi i contra Catalunya, la inversió pública, i les dades i els fets són eloqüents:

Després de dècades de detreure cada any el 10% del PIB català sense invertir a Catalunya (19.000 milions d'euros el 2005), s'esfondren els serveis públics que gestiona Espanya i duen la seva E: RENFE, AENA, REE, ENDESA, etc.

Què reben els catalans a canvi del seu espoli fiscal?

Tampoc a l'hora de comprar empreses és una avantatge pertànyer a Espanya, con s'ha vist en les OPA de Gas Natural, successivament bloquejades d'una manera o altre i aturades brandant la Constitució, que no s'invoca contar OPA italianes o alemanyes.

A l'espoli de l'Estat i l'explotació monopolística dels serveis públics privatitzats i en mans espanyoles amigues dels governs espanyols, s'afegeix la penúria econòmica de la Generalitat, que per a 7,5 milions d'habitants, després de trenta anys d'autonomia disposa de 32.000 milions d'euros, menys de la meitat per habitant que els 46.000 milions d'euros aconseguits per Escòcia en només vuit anys d'autonomia per a 5 milions d'habitants.

Avui, Espanya és un mal negoci per a Catalunya: privada de política fiscal, crònicament objecte de desinversió pública, discriminada fins i tot en tractats internacionals (eixos que signa l'Estat espanyol prohibint l'ús de l'aeroport de Barcelona als avions d'altres països , si no s'aturen a Madrid), boicotejats els seus productes, refusats els seus compradors d'empreses com a estrangers hostils, a qui li interessa continuar la dependència?

Algú pot explicar algun avantatge comparatiu de la dependència respecta a la independència?

El problema de Catalunya es diu Espanya, ja que es dedica, fent seu l'aparell de l'Estat que els catalans paguen, a bloquejar tots els seus projectes: no connexió ferroviària del port amb Europa, ni serveis públics que funcionin, ni inversions en infraestructures, ni TGV a França, ni presa de control d'empreses espanyoles, ni competicions esportives internacionals, ni aeroport internacional, ni res de res.

Assolits els objectius modernitzadors comuns a catalans i espanyols, Espanya és democràtica i europea, però tan adversa a la diversitat com sempre, unitària i uninacional, i com sempre tracta els diferents no com un actiu que cal promoure, sinó com una molèstia que cal eliminar.

Varem intentar de bona fe una correcció de l'espòli fiscal, el domini polític i la discriminació econòmica i cultural, varem estendre la mà, però varem rebre insults, boicots i enganys, in un Estatut que ni s'aplica ni es compleix, perquè els governs espanyols no tenen per què complir la llei quan afecta a Catalunya. No passa res, ja ho avalaran com sempre el Tribunal Suprem i el Constitucional, nomenats pel PP i el PSOE.

Se sent pel Madrid de la nomenklatura "a los catalanes ni agua" i "los catalanes tragan lo que se les eche".

S'equivoquen: bloquejada sota Espanya, maltractada a Espanya, insultada per Espanya, farta d'Espanya, a Catalunya només li queda un camí: la independència.

(Font: Alfons López Tena. Catalunya: estat de la nació)

COM SE'N DEUEN RIURE. Com podem tenir una classe política tan desgraciada! Encara no s'han adonat que en afers d'Estat no hi ha res pitjor perquè no se't prenguin seriosament que fer amenaces que no podràs complir?

El respecte polític, la consideració de l'interlocutor, és imprescindible per obtenir res. Sense això, ets a les mans de l'altre. Vet aquí una cosa que havíem començat a tenir, un incipient patrimoni que per falta de continuïtat ideològica i d'acció no s'ha sabut administrar

Com deuen riure els del govern central ara que els d'ICV han fet de Judes i per un plat de lleties polítiques s'han carregat la jugada de pòquer del tàndem Montilla-Castells, l'únic que si els altres li feien costat podia dura a algun lloc o si més no a un escàndol institucional que hauria replantejat moltes coses!

- Deuen dir: ho han tornat a fer, com Mas amb l'Estatut.
- A aquesta gent els guanyarem per golejada, sense baixar de l'autobús!
- Deuen dir, no cal que els respectem, perquè no es respecten ni ells mateixos.

Vet aquí una altra cosa que ha canviat, que ens afecta i la trobem a cada pas de la vida quotidiana, una cosa que pot entendre tothom sense cap afectació en el discurs.

(Font: Miquel de Palol, AVUI 25.08.2008)

SOLIDARITAT INTERTERRITORIAL. En un treball publicat per el FMI, Le Breton i Weber (2003) assenyalen que les sistemes redistributius entre els territoris d'un Estat han de complir dos objectius per evitar les temptacions secessionistes d'algunes de les regions integrants:

- Les regions més pobres han de rebre recursos de les regions més riques.
- Les regions més riques has de contribuir al desenvolupament de les regions més pobres, tot i que les seves aportacions per aconseguir reequilibrar la distribució territorial de la renda no han de ser considerades excessives per els seus habitants.

Si una regió se sent maltractada en la seva relació amb la resta de regions del seu estat, aquest fet pot provocar malestar en una part significativa dels seus ciutadans i fer néixer temptacions secessionistes en una part significativa d'aquests.

Quadre 4.10								
Contribució i participació en la solidaritat, 1995-2002								
	1995	1996	1997	1998	1999	2000	2001	2002
<i>Catalunya</i>	0,2%	0,0%	1,1%	1,4%	2,6%	2,4%	2,9%	2,6%
<i>Illes Balears</i>	5,1%	5,4%	6,2%	7,7%	7,5%	6,8%	8,0%	9,5%
<i>País Valencià</i>	0,9%	0,0%	0,7%	1,8%	1,9%	1,8%	1,0%	2,0%
EURAM	0,8%	0,4%	1,4%	2,1%	2,8%	2,6%	3,0%	3,0%

Font: Cambra de Comerç de Barcelona (2004) i elaboració pròpia pel cas de l'EURAM

En el quadre es mostra l'excés de contribució a la solidaritat de Catalunya, el País Valencià i les Illes Balears en cada un dels anys del període 1995-2002 expressat en percentatge del PIB. Així, per exemple, l'any 2002, segons els resultats de la Cambra de Comerç de Barcelona, Catalunya va contribuir en excés a la solidaritat estatal per un import equivalent al 2,6% del seu PIB d'aquell any, el País Valencià el 2,0% i les Illes balears el 9,5%.

També es posa de manifest com l'any 2002 l'EURAM (l'euroregió de l'arc mediterrani) va contribuir en excés a la solidaritat en un 3% percentatge que ha anat augmentant de manera imparable des de l'any 1995.

En definitiva, doncs, l'EURAM està col·laborant a la solidaritat entre les comunitats autònomes de l'Estat espanyol per sobre del que caldria esperar, sobretot si es compara amb un sistema en el qual els

territoris aportessin a les arques de l'Estat en funció de la seva producció i en rebessin en funció de la població. Sembla, per tant que no tots els residents a l'Estat espanyol podem estar satisfets de l'actual sistema de finançament autonòmic.

El següent quadre presenta per a l'any 1999 els **Estat nord-americans** que van ser els principals contribuents i les principals receptors, en relació amb el pressupost federal, en valors ajustats al cost de la vida dels diferents Estats.

D'aquest quadre es desprèn que els principals estats nord-americans feien l'any 1999 un esforç molt menor que Catalunya en percentatge del PIB aportat al govern federal: Califòrnia, una de les economies més potents del món, amb un PIB que duplicava el PIB espanyol l'any 1999, no aportava ni el 2% del seu PIB al Govern federal, alhora que New Jersey era l'Estat que més hi aportava; aquest darrer estat, però, era el que representava l'any 1999 el PIB per càpita més elevat.

	en \$ per càpita		en milions de \$		en % sobre PIB
	dèficit fiscal	PIB	dèficit fiscal	PIB	dèficit fiscal
Califòrnia	-685	38.117	-22.688	1.213.355	-1,8%
Illinois	-1.669	36.741	-20.241	440.899	-4,5%
New Jersey	-2.342	41.519	-19.076	332.155	-5,7%
New York	-890	41.326	-16.189	743.873	-2,1%
Michigan	-1.042	34.672	-10.277	312.054	-3,2%
<i>Catalunya</i>	-1.799	16.809	-11.224	105.698	-10,62%
<i>País Valencià</i>	-758	13.361	-3.107	54.434	-5,7%
<i>Illes Balears</i>	-1.673	16.780	-1.352	13.961	-11,57%
EURAM	-1.455	15.703	-15.683	174.093	-9,12%

Dades de PIB en dòlars corrents.

Nota: Dèficit fiscal català segons Fernández (2003)

Font: elaboració pròpia a partir de Leonard i Walder (2000), Alcaide i Alcaide (2003), Fernández (2001) i Bureau of Economic Analysis.

Pel que fa a les balances fiscals a **Alemanya**, cal esmentar el treball de Wislade i altres (1996), en el qual es calculen les balances fiscals de les regions amb i no determinen dèficits fiscals del Estats federals rics superior al **4% del seu PIB regional** (land), d'acord amb el criteri del càlcul del flux monetari. Alemanya és un exemple de transparència pel que fa a la difusió i claredat dels fluxos fiscals entre els diferents territoris (Länder) de l'Estat, que caldria imitar.

Referent a l'Estat espanyol es continua pensant des de models configurat en la despesa, atès que cada comunitat autònoma té prèviament garantits els ingressos totals de que disposarà (a banda dels dons estructural).

En aquest sentit, si es continua pensant en la igualació dels ingressos per habitant per a tots els territoris, s'avançarà poc i se seguirà en el model de descentralització basat en la despesa, mentre que només es podrà parlar d'Estat de les Autonomies consolidat, convergent amb els règims forals, si s'avança cap un model alemany de descentralització basat en els ingressos.

En aquest sentit, cal denunciar que el finançament autonòmic espanyol de les autonomies de règim comú suposa un exagerat nivell de solidaritat, per tal com es completa amb el fons de suficiència, derivats d'una molt complexa fórmula de càlcul, que ofega els possibles estímuls financers per els territoris productius.

Avui els Estats realitzen uns impressionants programes de transferències públiques que, en nom de la igualtat i l'eradicació de la pobresa, produeixen una barreja erràtica i contradictòria de subsidis que beneficien uns territoris i uns grups d'interès enfront d'uns altres, en funció de la seva habilitat i capacitat negociadora, sense presentar un efecte clar sobre el creixement econòmic.

(Font: Ramon Tremosa. L'espòli fiscal. Una asfixia premeditada)

EL NOU FINANÇAMENT. El nou finançament planteja una qüestió ideològica de gran abast. És el camp de batalla on lluiten dues maneres d'enfocar la qüestió territorial d'Espanya: una de socialista i una de liberal. M'explicaré.

El model que s'ha instaurat en els darrers 25 anys d'autonomisme ha estat el socialista. Amb el govern del PP o del PSOE., tant li fa. Es tracta d'un model socialista perquè penalitza i escanya els més rics, mentre subvenciona i malacostuma els més pobres. És un sistema que prima la cohesió, la redistribució i la igualtat.

I és per la seva base socialista que s'ha fet un ús i abús vergonyós de la paraula *solidaritat*. El sistema s'ha mostrat molt poc eficaç; ha frenat el creixement dels rics, però no ha fet més productiu els pobres. Un cas com el d'Itàlia.

Els darrers anys, ha quallat a Catalunya una altra concepció de les relacions entre territoris de caràcter liberal. De la mateixa manera

que els liberals clàssics reclamen que els rics no pateixin una pressió fiscal asfixiant que acabi desincentivant-los de treballar, els liberals territorials de Catalunya reclamen que l'aportació dels rics a la caixa comuna de l'Estat no els faci menys productius.

Reclamen un sistema en que la solidaritat estigui limitada. A més, creuen que la funció dels rics no és subvencionar les pobres, sinó enriquir-se més i que, en enriquir-se, facin de locomotora per al conjunt del país. Els liberals territorials posen, per damunt de les nocions de cohesió i d'igualtat, les d'eficàcia i de productivitat.

Tot això genera paradoxes. Per exemple, que el model territorial de Aznar va ser exactament igual de socialista que el de Felipe González o Zapatero. I una altra paradoxa: que Montilla i Saura, abanderats de l'esquerra tradicional són, pel que fa al model territorial, dos perfectes liberals.

Són paradoxes interessants i, si no se'n parla, és pel fàstic visceral i ridícul que la paraula liberal suscita a la societat catalana. Ah! I un detall per acabar. El PP i el PSOE són socialistes quant al territori, però amb una notòria excepció: Madrid. Madrid ja és riquíssima i és locomotora., però ho ha de ser més.

Pel PP i el PSOE, Madrid ha de ser la rutilant i multimilionària excepció d'un país igualat, cohesionat i uniforme. Socialista, vaja.

(Font: Francesc Puigpelat, AVUI 27.08.2008)

SER O NO SER ESPANYOLS. El 27 de novembre de 1851, en un discurs pronunciat al Congreso de los Diputados, el general Joan Prim afirmava: *"Los catalanes ¿son o no son españoles? ¿son nuestros colonos o son nuestros esclavos? Sepamos lo que son, dad el lenitivo o la muerte, pero que cese la agonía"*.

El 1863, Joan Mañé i Flaquer, director del *Diario de Barcelona* (òrgan de premsa de la gran burgesia barcelonina), assegurava que *"existe un punto en el mapa, llamado Madrid, donde se resuelven los destinos de las colonias, que tienen por nombre Espanya. Verdadero país de Jauja, aquella afortunada metrópoli, todos los colonos hemos de contribuir a las comodidades y bienestar, a la prosperidad y ventura des sus afortunados habitantes (..). Para colonos, demasiado bien se nos trata"*.

I el 1878 el mateix Mañé llançava un nou retret als polítics espanyols: *"¿Nos consideran Uds. como país conquistado y con derecho a imponernos con el número, que es la fuerza, la voluntad? En este"*

caso no exijan de nosotros corespondencia fraternal. Ésta es la cuestión y no otra”.

Tant es així que el 1893 el modernista Alexandre Cortada constata que “la fatalitat ens ha fet caure dintre d’un Estat en el qual ni ens hi trobem bé ni ens hi hem pogut fondre mai amb els altres pobles i regions que el componen”.

Malauradament massa sovint l’egoisme resulta més poderós que totes les evidències històriques. A les orelles dels oligarques catalans, encara ressona la declaració breu i contundent de la Comissió de Fàbriques de l’any 1836: “*Qué sería, pues, si todas las demás provincias de España no quisieran consumir ningún género catalán, lo que harían sin duda, si la Cataluña se declarase independiente*”.

Tal com assegura mossèn Armengou a *Justificació de Catalunya*:

“el gran responsable de totes les dissorts de Catalunya, des de Casp fins a la fi del món, som i serem nosaltres, els catalans”.

(Font: Oriol Junqueras, AVUI 30.08.2008)

LLIURE COMERÇ. Un dels pocs consensos que es dona avui entre els economistes a nivell global rau en el fet que s’accepta que el lliure comerç fa progressar tots els països que hi participen:

el lliure comerç mai no ha empobrit cap nació i afavoreix l’especialització productiva de cada país en allò que sap fer millor.

(Font: Ramon Tremosa. Catalunya serà logística o no serà)

PROU EXCUSES! Al llarg dels tres darrers segles, Catalunya, no ha disposat gairebé mai dels recursos naturals necessaris en el procés d’industrialització, d’uns mercats econòmics prou estimulants, d’un poder polític propi, ni d’unes universitats que expliquessin res que valgués la pena de ser escoltat.

I suposo que és innecessari recordar que la presència simultània de tots aquests elements no s’ha donat en cap moment.

Sens dubte, l’acció combinada de tots aquests dèficits hauria d’haver resultat pràcticament insuperable. I, de fet, em sembla que cap altre país del món s’ha sobreposat a tantes mancances.

Tot i així, però, els catalans ens hem mantingut quasi sempre a prop de la punta de llança de la modernitat econòmica mundial (sense ferro, cotó, carbó, petroli...) hem construït extensíssimes xarxes comercials (sense la protecció de cap flota de guerra...), mantenim viu l'anhel de la llibertat (sense el suport de cap potència estrangera...) i hem elaborat elevadíssims productes culturals admirats a tot el món.

A principis del segle XXI, estem plenament integrats en el mercat econòmic més poderós de la història, disposem d'institucions polítiques pròpies i tenim veritables hordes de professors universitaris. I, en canvi, semblem decidits a desaprofitar i malbaratar l'esforç èpic de les generacions anteriors a 1939.

Ningú dubta que la factura de la guerra i de la dictadura ha estat elevadíssima, però –per l'amor de Déu!-

de debò que ara no podem fer quelcom més que somicar?

(Font: Oriol Junqueras, AVUI 31.08.2008)

EL GRAN MADRID. Per imperiosa necessitat econòmica, a mitjans del segle XIX els catalans vàrem fer Espanya. La industrialització catalana del segle XIX constitueix un cas excepcional a Europa, ja que és l'única revolució industrial feta sense carbó com a font d'energia.

Catalunya es un país molt muntanyós, pobre en aigua, pobre en terra fèrtil i en recursos naturals i minerals. Malgrat aquestes condicions tan adverses, però, el sector tèxtil català va saber industrialitzar-se explotant l'aigua, aprofitant l'energia que els salts d'aigua generaven per a moure les màquines de les fàbriques: la importació del mineral de carbó d'Asturies o d'Anglaterra feia del tot inviable la producció a uns costos raonables.

Així els rius catalans van ser poblats ràpidament per una gran quantitat de colònies industrials, fins al punt que el Ter i el Llobregat eren l'any 1900 dos dels rius més explotats del món.

Ara bé, el tèxtil català generat a partir de l'energia hidràulica no era competitiu a Europa, fet que va tenir unes implicacions molt importants a nivell econòmic i polític: els industrials catalans necessitaven assegurar-se un mercat protegit i el van anar a buscar i a crear a Madrid.

Aquesta necessitat d'aïllar-se del món va trobar un aliat molt important a Castella, el sector agrari castellà. Aquest sector, que

produïa blat en explotacions en règim de latifundi i de secà amb una baixa productivitat, no podia competir amb les importacions de blat francès o rus de regadiu i també necessitava protecció.

No és del tot cert, doncs, quan s'explica que al segle XIX els catalans eren proteccionistes mentre a Madrid estaven per el lliure comerç. Així, de la confluència d'interessos entre el tèxtil català i el blat castellà va néixer el mercat econòmic espanyol unificat i protegit, pràcticament tancat al comerç exterior fins a l'entrada al Mercat Comú europeu de 1986.

És en aquest context que l'any 1868 el ministre català Laureà Figuerola unificà monetàriament Espanya amb la "pesseta" (peça petita) catalana, eliminant les diverses monedes existents, i suprimint les darreres duanes interiors que limitaven el lliure comerç de mercaderies dins d'Espanya.

Espanya, doncs, ha estat per els catalans una primera etapa en el procés de globalització de la seva economia. Hi ha una frase de Francesc Cambó al Congrés del Diputats el 1916 que resumeix aquets cent anys i escaig d'història econòmica d'Espanya: "Vostès tenen blat, nosaltres tenim teixits, perquè no hauríem de col·laborar?"

Si Castella, però, avui monopolitza la idea d'Espanya i n'exclou les altres cultures, el suposat pacte fundacional implícit entre iguals es trenca.

Per imperiosa necessitat econòmica, els catalans avui hem de canviar el marc institucional que ens uneix amb Espanya, i és en aquest context on cal situar la gestació i el debat del nou Estatut de Catalunya. Franco trencà el pacte implícit abans esmenta que era un pacte fundacional de l'Espanya moderna fet a semblança del pacte fundacional d'Itàlia: Barcelona, com Milà, n'era la capital econòmica, financera i empresarial i Madrid com Roma, la capital política i administrativa.

Des de 1975 Madrid ja no complementa Barcelona sinó que hi competeix directament, en haver-li arrabassat totes les funcions que Barcelona històricament exercia.

Curiosament aquets procés de centralització creixent a Madrid s'ha accentuat més clarament entre 1993 i 2004 que nos pas entre 1978 i 1992. D'altra banda, avui l'economia catalana ven cada cop més als mercats internacional i cada cop menys el mercat espanyol; de fet, avui els principals sectors industrials catalans ja exporten més a la resta del món que a la resta de l'Estat.

En aquest nou context hauríem de quantificar el valor afegit per als catalans de seguir formant part de l'actual Estat espanyol:

Les infraestructures són fetes i gestionades per a poder ser més competitiu o bé estan supeditades als interessos del gran Madrid?

Les empreses catalanes estan en igualtat de condicions per créixer i competir?

A Gas Natural, per exemple, després del rebuig a les seves dues opes a Madrid, li haurien fet el mateix a Algèria al setembre de 2007 si fos una empresa francesa?

Què han fet els alts funcionaris i la tan costosa diplomàcia de l'Estat espanyol per a defensar els seus interessos a Algèria?

És avui Espanya aquell mercat ple d'oportunitats que havia estat sempre?

Per què Felipe González el 1993 va deixar perdre per a Barcelona la capitalitat del medicament?

Per què José Maria Aznar va deixar perdre per a Barcelona el 2003 la capitalitat europea del sector alimentari?

Si el nou Estatut no es desplega amb generositat, no és clar el valor afegit que suposa l'Estat espanyol avui per als catalans.

La força creixent i centrípeta del nou centralisme d'Estat, que està engendrant el Gran Madrid, com a centre únic i absorbent de poder econòmic a la península, arrenca amb la creació de l'agència tributària. L'any 1986 la pressió fiscal a l'Estat espanyol (recaptacions per impostos/PIB) no arribava el 16% del PIB espanyol, però l'any passat aquesta podria haver arribat al 37% del PIB.

Avui es parla molt de neoliberalisme i de capitalisme, però el cert es que el sector públic espanyol no havia tingut mai tant poder, tributari i regulador, com ara.

La seva capacitat per afavorir o per marginar un sector econòmic o un territori no la va tenir mai Franco, que va manar en una època en què els capitals físic i humà no eren tan fàcils de moure d'un territori al l'altre com avui.

La Comunitat de Madrid va publicar l'any 2006 un estudi de prospectiva de la seva regió en l'horitzó de l'any 2015, realitzat per la Universitat Antonio de Nebrija, on es presenta l'evolució econòmica

madrilenya entre 1995 i 2005, s'analitzen reptes i es dibuixen escenaris de futur. En aquest deu darrers any la regió de Madrid finalment, ha assolit el lideratge econòmic a Espanya i per el 2015 es presenta el seu pla estratègic per assolir alguns lideratges condrets a la UE.

Té Catalunya un pla estratègic de país que faci balanç del passat recent i que dibuixi els sectors i les inversions que caldria prioritzar en les propers anys, per tal de disputar amb èxit la Lliga de Campions de les ciutats i dels territoris que planteja la globalització?

El PIB de Madrid, que a l'any 2005 suposava el 17,5 del PIB espanyol, assolirà el 28,5% l'any 2015, curiosament el mateix percentatge que avui suposa el PIB de Catalunya en el context estatal.

L'espectacular creixement econòmic madrileny dels darrers quinze anys passa per l'extraordinari impuls de les seves infraestructures, que no té comparació a tot Europa, ni tan sols a París. En el nou ordre mundials marcats per la globalització, la competitivitat i l'economia del coneixement, les infraestructures de mobilitat (tant de mercaderies com de persones i d'informació) hi tenen un paper determinant.

Les infraestructures cal definir-les amb molts anys d'antelació; en l'horitzó 2015 ja estan estudiades i programades, i ja s'estan executant.

Algunes mostres: tunelitzar grans vies orbitals de Madrid (qualitat de les infraestructures: desplaçar al subsòl la major part del trànsit rodat per a augmentar la productivitat de la superfície); completar la xarxa radial de l'AVE i les rondes M-40, M-45 i M-50; disposar de dos nous aeroports: el de Campo Real, prop de Guadalajara, dissenyat com a quilòmetre zero de tota la xarxa d'alta velocitat de la Corona d'Aragó, de Navarra i del País Basc, i que aspira a posicionar Madrid com a tercera base aeroportuària europea (en un context de saturació creixent dels aeroports de Londres i París); i el de Madrid Sur Ciudad Real, antic aeroport Don Quijote, que serà operatiu el 2008, que serà el primer aeroport al qual arribarà l'AVE, que té una molt important ambició logística i de transport de mercaderies.

Seria tan aclaridor conèixer l'import de les inversions públiques estatals liquidades a Madrid!

Madrid aspira el 2015 a assolir el lloc 10 en les regions innovadores de la UE, quan era la regió 53 l'any 2003.

Madrid aspira a consolidar el lideratge estatal en R+D, en la recepció d'inversions estrangeres directes (56% estatal el 2005), fins i tot en farmàcia i en components de l'automòbil.

Madrid aspira a concentrar el màxim d'agències europees reguladores en activitats financeres.

Madrid aspira a situar IFEMA entre les quatre fires europees.

Madrid aspira a organitzar uns Jocs Olímpics que suposin la potenciació definitiva de la seva imatge global.

El PP té un discurs més nítid i explícit de model d'Estat que el PSOE, per bé que tots dos comparteixen el manteniment reforçat dels beneficis d'un model de centralisme polític, econòmic, financer, empresarial, tributari, regulador, ferroviari i aeroportuari.

La dinàmica centrípeta en favor de Madrid, engegada pel franquisme i consolidada en democràcia, que xucla recursos i factors productius a tota la perifèria, **quin joc econòmic futur permetrà a Catalunya?**

El gran Madrid amenaça una economia catalana de primera divisió al món i això es percebut més que mai a Catalunya.

Qui canalitza, però, avui una defensa eficient dels interessos catalans a Madrid?

(Font: Ramon Tremosa. Catalunya serà logística o no serà)

SER ESPANYOL. Jo sóc espanyol per imperatiu legal. Molts catalans que accepten ser espanyols de província capdavantera parlen de la pluralitat, quan saben que és mentida; i no diguem de federalisme, que no existeixen ni allà ni aquí. Alguns, innocents, prometen gratis la lluna, com referèndums independentistes el 2014, o altres irrealitats, com "la Casa Gran", i utopies de tots colors, però fins ara ningú no ha tingut la valentia de votar no als pressupostos de l'Estat.

La realitat és que la COPE, *El Mundo*, Telecinco, etc es van imposant entre la societat catalana: cap català no es dóna vergonya de llegir *El País* pel carrer, fent veure que ell sí que és universal; i no és conscient, o li és igual s s'ho creu, que contribueix a la espanyolització de Catalunya.

Els espanyols, tots, des del porter del ministeri fins al ministre, tenen clar que la catalanitat ha de desaparèixer. Nosaltres hem de prendre'n nota per evitar-ho, amb claredat, persistència i valentia.

Jaume Picas deia: "Jo vull el mateix que vol Franco, però al revés".

I quin és el camí? La Política. No menystenir la nostra força i elegir els nostres representants que creguem que poden recuperar més tros de la nostra identitat. Discernir bé els que ja es conformen a dirigir una autonomia o simplement ocupar cadires, dels que estan disposats a arrencar alguna cosa en un terreny per definició hostil.

I atenció! Que no es quedin només amb un plat de lleties després d'àrdues negociacions. Per ser respectat has de ser capaç de dir no quan ens hi va el país.

L'elector, al marge que posi amb bona fe enganxines independentistes al seu automòbil, que potser també, ha de ser capaç d'escollir els millors polítics.

Hem d'intentar ser el més lliures possible, sabent que estem sotmesos a una pressió mediàtica i política espanyola formidable que té la clara intenció d'acabar amb la nostra personalitat.

I no ens enganyem: no només volen els nostres diners; també volen la nostre ànima.

(Font: Enric Ciric, AVUI 4.09.2008)

SOCIETAT CATALANA. Pertanyem a una societat que disposa d'un sistema de valors que, al llarg de la història, ha fet gran aquest país. Parlo del valor del treball, l'ètica de la responsabilitat, la creativitat, el rigor, el talent, la imaginació, la seriositat, la feina ben feta, la constància, la capacitat de risc, l'autoexigència, l'esforç, la iniciativa de la gent, l'estalvi, l'empenta emprenedora i la cultura industrial, per crear riquesa i benestar. Som un país d'actitud liberal davant la vida i d'esperit obert.

Catalunya va ser capdavantera al sud d'Europa en fer la revolució industrial, tot abocant les seves millors energies, en un projecte modernitzador que va ser el primer catalanisme.

Hem d'estar orgullosos de formar part d'una col·lectivitat que no va estancar-se acceptant que la dissort del passat hagués de ser, també, de forma inexorable, el destí del nostre futur i que va entendre que, imaginant i fent coses noves, espavilant-se, només hi podia sortir guanyant.

I la solució només residia i depenia de nosaltres mateixos.

(Font: 2014. Que parli el poble català. Josep Lluís Carod-Rovira)

NEGOCIAR. Catalunya no ha sabut mai negociar amb Madrid, si exceptuem la posició d'estar agenollada; Espanya no ha sabut mai encaixar Catalunya en el seu projecte, i com a conseqüència, mai no ha atès Catalunya.

Catalunya era, és, i em temo que serà, un problema per a Espanya.

L'actitud del govern socialista és fer promeses falses; la del PP és clavar dops de puny sobre la taula, i, en el pitjor del casos, recordar-nos que tenen sempre una metralleta darrera la porta quan es tracta de Catalunya, com va dir l'immarcescible Manuel Fraga Iribarne.

La població en pes, els un dissimulant i els altres mortificant-se (i els tercers insultant, que és una altra manera de dissimular), inclòs el PP local, saben que en estan enredant, i Solbes sap que està enredant.

Quina és la solució? Doncs la de sempre: que si Catalunya perd, guanya Espanya. És a dir, serem cornuts i pagarem el beure, si em permeten la grolleria de la frase.

(Font: Isabel-Clara Simó. Avui 6.09.2008)

DE LA DERROTA A L'ENGANY. En realitat, mai s'explica que *l'Espanya* anterior al nostre 11 de setembre no sols era una realitat plurinacional, sinó també pluriestatal.

Des de la derrota catalana del 1714, el nacionalisme espanyol no ha fet altre cosa que anar separant *Espanya* de Catalunya, fins al punt de fer-la absolutament irrecuperable, emocionalment, en la quotidianitat i els interessos. L'enemic, doncs, de Catalunya no és Espanya, ni menys encara el poble espanyol, sinó el *nacionalisme espanyol*.

Va ser una derrota militar i política, en tota regla, però no pas una derrota dels sentiments, de les consciències i de la voluntat.

La qüestió de l'espoliació fiscal començava a caminar, sobretot tenint en compte que, a Catalunya, des dels decrets de Nova Planta, els impostos s'havien multiplicat per set!

El procés de constitució de la Mancomunitat expressa molt bé les enormes dificultats que sempre troba, a Espanya, qualsevol projecte que contingui uns mínims elements de descentralització. No se'n va salvar, tampoc, la segona República.

L'aprovació de l'Estatut d'Autonomia, molt rebaixat i desfigurat en relació al convingut pels parlamentaris catalans, va anar

acompanyada de boicots a productes catalans i tota mena de manifestacions de veritable histerisme anticatalà, a les corts, a la premsa espanyola i al carrer.

I, com sempre, Catalunya va haver d'esperar, perquè l'important, en aquell moment, era salvar el nou règim republicà que acabava d'instaurar-se, en un veritable esclat popular. Primer la República. Després Catalunya. Però el "després", a Catalunya, mai li arriba.

Mort el general Franco, la urgència de consolidar un sistema democràtic a Espanya s'imposà per sobre de la prioritat que Catalunya disposés d'un veritable autogovern i un reconeixement polític de la seva identitat nacional. "És va instaurar el cafè per a tothom"

El 30 de setembre de 2005, les forces polítiques catalanes van acordar un Nou Estatut. Però malgrat les promeses públiques de respectar la voluntat democràtica catalana, l'Estatut va ser novament mutilat, com ho havien estat les altres experiències similars anteriors.

Ara, però, la retallada legal es produïa com a culminació d'un procés en el qual s'havien alterat les normes del pacte mai no escrit entre Catalunya i Espanya: Madrid concentrava el poder polític, mentre Catalunya, amb un dinamisme superior de la iniciativa privada, es mantenia com a motor econòmic i fàbrica d'Espanya. Madrid assegurava el mercat, a canvi que, amb aquest proteccionisme de l'empresa catalana, aquesta renunciés a la política.

Ara ja no existeix un mercat espanyol protegit, sinó que tots hem d'adaptar-nos a un mercat global. A Europa i al món ho ha un lloc per a nosaltres, els catalans.

Madrid deixa d'assegurar la competitivitat de l'economia catalana, perquè, de fet, vol desmuntar també la condició de fàbrica i referent econòmic de tot l'estat espanyol, perquè ja hi ha passat a competir, directament i de forma deslleial.

Madrid/Espanya està competint amb nosaltres i ja no tenim cap mercat protegit, perquè el proteccionisme no és possible en la globalitat.

Si abans Espanya era Castella, ara Espanya ha quedat reduïda a Madrid, i, alhora, Madrid s'ha quedat Espanya. Espanya és Madrid i Madrid es Espanya. La capital de l'estat s'ha quedat en règim de monopoli i ha esdevingut així l'única icona política, econòmica i cultural d'Espanya. El lema de la comunitat autònoma madrilenya ho resumeix amb encert "**Madrid, la suma de todos**"

D'aquesta forma es genera la idea "natural" que tot allò que va a parar a Madrid, que es destina a Madrid, que es fa a Madrid, beneficia a tothom, que és per a **"toda Espanya y para todos los espanyoles"**.

La insolidaritat de Madrid amb tots els altres territoris és clarament escandalosa.

Madrid és el tot i tot és Madrid. Així utilitza l'esforç de tots els altres en interès propi, no en vol compartir els beneficis amb ningú i pretén que tothom adopti la seva identitat cultural i lingüística, la qual es revesteix d'una pàtina de modernitat cultural i tecnològica, gràcies els enormes recursos materials allí destinats.

La gent constata, cansada de la situació, que el que menys funciona és el que més depèn de Madrid: tren de rodalies, aeroport, energia elèctrica, beques, etc. Si Espanya és això, hi ha fatiga d'Espanya.

La pèrdua d'oportunitats que aquesta situació provoca al nostre país és constant i Catalunya ha anat reculant en favor de Madrid. El nou poder democràtic posterior al franquisme ha facilitat la concentració econòmica cap a Madrid, en detriment nostre.

En aprovar-se la Constitució espanyola i el primer Estatut es va demanar a Catalunya que s'esperés en els seus objectius pendents, que no tingués pressa, per no posar en perill la naixent democràcia. Però aquell respecte inicial cap al nostre país, fins i tot enveja san pel nostre teixit civil, modern i europeista, s'ha transformat en una actitud d'hostilitat permanent contra Catalunya, per part d'un complex entramat on conflueixen interessos i actituds d'alts funcionaris de l'estat, destacats empresaris, potents mitjans de comunicació i sectors ultraconservadors de la jerarquia catòlica, atrinxerats tots ells a Madrid.

La promesa d'acceptar allò que aprovés el parlament català va ser escandalosament incomplerta.

Barcelona i Catalunya han de subordinar-se a aquest objectiu, que la democràcia espanyola vol continuar sent unitària, i no plurinacional.

El nacionalisme espanyol, doncs, és el responsable de tots els dèficits democràtics d'Espanya i qui més en paga les conseqüències és Catalunya. No podem esperar més i ningú no té cap dret a continuar enganyar-nos. Optar per esperar és optar per continuar perdent oportunitats.

Catalunya no ha fet altre cosa que proposar projectes, però mai, ni en una sola ocasió com a excepció, no ha prosperat cap d'aquests projectes de convivència.

L'etat espanyol ha trencat sense ambigüitats l'equilibri tradicional entre centre polític i una Catalunya dinàmica i productora, afavorint el caràcter econòmic financer de Madrid, a partir de la privatització de les grans empreses estatals. El nacionalisme espanyol rebutja Catalunya, perquè és un element aliè a la seva configuració unitarista i uniforme. Des del Decret de Nova Planta fins a la LOAPA, passant pel franquisme, el nacionalisme espanyol, amb tota l'estructura d'estat com a aliat, ha intentat la provincianització més barroera de la llengua, la cultura, l'economia i la nació catalana mateixa.

La irresponsabilitat del nacionalisme espanyol és tan desproporcionada que ha procurat aturar també el creixement econòmic català, sense aturar-se a pensar si això perjudicaria el progrés general espanyol.

Com més va més, s'estén la convicció que amb el nacionalisme espanyols com a obstacle permanent, Catalunya no podrà avançar mai.

L'Estatut del 30 de setembre de 2005 intentava redefinir el model de relació, política i econòmica, entre Catalunya i Espanya, tenint en compte les noves condicions de globalització, però el nacionalisme espanyol ho va impedir de nou.

Ja no té sentit continuar comportant-nos com si res, sent maltractats per un estat que no ens respecta i, a més, abocant ingènuament energies i recursos a fer pedagogia a Espanya.

És el moment de di prou, doncs, a una situació que fa tres segles que patim i que impedeix que tirem endavant els projectes que ens convenen i que fa que no estiguem en condicions d'aprofitar totes els oportunitats que se'ns presenten.

(Font: 2014. Que parli el poble. Josep-Lluís Carod-Rovira)

ESPOLI. La catalana és avui una societat amb fatiga civil, provocada pel cansament de picar ferro fred durant dècades.

Tota la història del segle XX de les relacions de Catalunya amb Espanya és l'execució d'un pacte no escrit en què Madrid feia la política i Catalunya feia rutllar l'economia. El pacte ha estat trencat perquè Madrid ha entrat a competir amb nosaltres (de forma

deslleial) i, perquè en un món globalitzat ningú pot assegurar cap mercat.

Catalunya aguanta perquè té una pràctica industrial. Per a Espanya, Catalunya és un valor afegit. El valor de la indústria i la creativitat. I, a més, és una font regular i segura de finançament.

Ara Catalunya s'ha de plantejar quin és el valor afegit que representa Espanya. Què hi guanya formant part de l'Estat espanyol.

(Font: Josep-Lluís Carod-Rovira. AVUI 7.09.2008)

ANDALUSIA SI QUE ÉS SOLIDÀRIA. Explica Quim Monzó en un dels seus contes que el perseverant i idealista Robin Hood contempla amb frustració com, en el seu afany per aconseguir un repartiment just de la riquesa, ha acabat convertint en rics els pobres i en pobres els més opulents.

L'Estat espanyol no és Robin Hood, però amb el seu sistema de finançament autonòmic i la tantes vegades esgrimida *solidaritat* ha acabat originant també situacions força rocambolesques. Una de bastant representativa té a veure amb la capacitat de cooperació de les diferents comunitats amb els països menys desenvolupats.

L'any 1972 les Nacions Unides van calcular que l'esforç en cooperació se situava a cada un dels països desenvolupats en el 0,7% del seu PIB. Des d'aleshores, ha estat un objectiu comú de tots els territoris arribar a complir aquesta xifra.

També dintre de l'Estat espanyol, on tant Andalusia com Catalunya havien previst –en els seus corresponents plans de cooperació al desenvolupament– assolir la seva meta l'any 2012. En el cas de Catalunya, arribar a cedir el 0,7% dels ingressos corrents incondicionats. En el cas andalús, l'objectiu és també el de donar el 0,7%, però dels seus pressupostos.

Ara, però, Catalunya es veu obligada a retardar el seu pla i a ajornar fins a l'any 2015 la data en què podrà assolir el seu objectiu. Andalusia, en canvi, no preveu cap problema per complir les seves etapes.

Tota una paradoxa si és dona un cop d'ull a les balances fiscals que el mes de juliol va fer públiques el ministre Pedro Solbes. Segons el mètode de flux monetari en xifres absolutes, es pot veure clarament que –mentre Catalunya té una diferència negativa de 14.807 milions

d'euros entre el que rep i el que aporta a l'Estat –Andalusia aconseguix un superàvit de 5.725 milions.

És adir, per cada euro que Andalusia aporta a l'Estat espanyol, aquest li torna 1,16 euros. En canvi, per cada euro amb què contribueix Catalunya, només emprenen el camí de tornada 0,68 cèntims.

Aquest balanç té una important incidència en les pressupostos de les dues comunitats.

Per una banda, permet que Andalusia creixi sobre el ritme previst i es vegi amb possibilitats d'arribar –tal com preveu el seu pla de cooperació al desenvolupament- a cedir l'any 2012 un 0,7% del seu pressupost a la cooperació internacional.

Per l'altra, mentre intenta fer veure a l'Estat la reflexió a la qual ja va arribar Robin Hood, Catalunya ha de reduir fins a la meitat la seva previsió de fer créixer els tributs propis un 25% anual, cosa que allarga fins al 2015 la data prevista per situar-se definitivament en el 0,7% destinat a la cooperació internacional que mantenen els països desenvolupats.

(Font: Gerard Pruna. AVUI 2.09.2008)

LLEIALTATS NACIONALS. El repte dels dos grans processos estructurals que hem viscut els darrers anys, l'aprovació de l'Estatut i el finançament, és que han evidenciat amb tota la seva cruesa aquest conflicte d'interessos, els del catalanisme i els d'un altre col·lectiu (els del PSOE, els d'Espanya o els del que sigui), aquest joc de suma zero, com en diuen els economistes (en el qual una posició ho guanya tot acosta de l'altre, que ho perd tot).

Amb la peculiaritat que la mateixa classe política que s'ha ficat en l'embolic, com que en el seu fur intern no volia arribar fins al final, no estava disposada a assumir una política frontista que s'adverteix com l'única solució a la crisi satisfactòria per a Catalunya.

Al meu parer, el dèficit de la política catalana actual rau en aquest fet: que les diverses dinàmiques (Estatut, finançament...) han portat a una situació de conflicte per a la qual ningú no està preparat: ni la generació actual de polítics, ni els poders fàctics, ni gran part d'una societat anestesiada.

Per dir-ho d'alguna manera, sense saber com, la "mà invisible" de les relacions antagòniques i impossibles de conciliar entre la comunitat nacional catalana i la comunitat nacional espanyola s'ha anticipat històricament a la sensibilitat catalana dominant.

I així es tanquen en fals els diversos plets, amb capítols grotescos que fan bona la màxima de Hegel per la qual els moments històrics s'escenifiquen dues vegades, primer com a tragèdia i després com a farsa. I tenint en compte que el foc d'encenalls de la farsa ja va cremar en el procés estatutari, el finançament, com ja va revelar la fuga de Saura, ens pot decantar decididament cap a l'esperpent.

Davant de l'enquistament ja s'insinua una pressió dels poders fàctics com la que durant l'Estatut es va cenyir sobre Mas i CiU, al capdavant som en època de crisi i alguns s'han d'aferrar a les concessions d'obra pública espanyola per sobreviure, **dels mercats captius que proporciona l'Estat espanyol i del qual depèn bona part de la decadent classe empresarial catalana.**

Com que ningú no està disposat a permetre que tremoli res així restarem, amb cap altre competència mes que la capacitat de gestionar el ridícul.

(Font: Hèctor López Bofill, AVUI 8.09.2008)

CAP A LA INDEPENDÈNCIA. La crisi de tot tipus en què Catalunya està instal·lada és el reflex del final del camí autonomista, on trobem un mur anomenat Espanya. L'atzucac i la manca de lideratge que patim són la conseqüència del pànic, la por, el terror a fer el pas definitiu cap a la sobirania que pateix la casta política actual. Mai havíem sortit tants sobiranistes conscients al carrer i mai tantes enquestes donaven tants bons resultats pel que fa a la voluntat de llibertat de la nostra gent.

Malgrat aquest fets, patim una paràlisi esparverant dels partits catalanistes tradicionals, que sense full de ruta ni fites clares, limiten la seva quotidianitat al *curterminisme partidista i a la declaració infantil.*

El dirigents polítics de l'àmbit català s'han adonat que només queda una sortida: esdevenir Estat sobirà dins la UE, atès que amb Espanya no hi ha res a fer.

L'autonomia ja no dóna per a mes. Aquesta constatació els té paralyzats i provoca que els seus electors els abandonin en massa.

Fins a cert punt és normal que no s'atreveixin a fer el pas, atès que la incertesa que suposa canviar *l' statu quo* polític –perquè amb l'autonomia saben quina és la seva nòmina i el seu seient- porta en el seu si, la incertesa del futur *statu quo* laboral.

Aquesta por és comprensible en uns dirigents amb formació acadèmica escassa i nul·la trajectòria professional, en gent que mai ha emprès ni ha arriscat, porucs amb mentalitat de funcionari.

Així, doncs, calen alternatives, ja que gestionar l'autonomia no ens porta enlloc; coarta el creixement de les nostres empreses i ens impedeix de a terme polítiques pròpies de cohesió social.

L'autonomia ja no dona per més. Amb Espanya no hi ha res a fer: ens ofega econòmicament, ens nega infraestructures bàsiques, ens insulta, ens enganya i menteix, minoritza encara més la nostra llengua, ens lamina competències i ens impedeix competir internacionalment.

L'autonomia ja no dona aper a més. Contra la grisor i el pessimisme instal·lat en la casta política actual hi ha altres formes de fer política, de gent emprenedora que no tenen necessitat d'entrar en política –o quedar-s'hi eternament- perquè es guanyen molt bé la vida. Contra aquesta grisor, ja hi ha la Catalunya sobiranista que prescindeix de debats estèrils sobre esquerres i dretes, ja que la prioritat és ser lliures i cap a la independència no s'hi arriba per la dreta, ni per l'esquerra. **S'hi arriba conjuntament amb gosadia i il·lusió.**

A Espanya ja donen per fet que serem independents; per això tanta gasiveria –quan no robatori fiscal- en els pressupostos, per això atacs contra la llengua catalana. Ells saben que l'autonomia ja no dona per a més. Ara només cal que la societat catalana nacionalment conscient s'ho cregui i treballi per a la nostra llibertat. Manllevant el clam d'una darrera campanya televisiva: **"Podem"!**

Al Partit Republicà Català ja tenim assumit que la llibertat de Catalunya és un fet irrefutable, inqüestionable, segur. No hi ha Constitució que aturi els anhels de llibertat de tot un poble. Perquè la Catalunya optimista som nosaltres: la Catalunya sobiranista. Sabedors de les immenses dificultats que trobarem però imparables si en el l'esforç hi som tots.

Mai havíem estat tants sobiranistes en la societat catalana, ni mai les estructures polítiques tradicionals havien estat tant en fals com ara. CiU i ERC no capitalitzen el vot sobiranista ni el malestar general perquè ja nos són creïbles. El país no els veu amb intenció d'encetar el procés cap a la sobirania.

A Catalunya, al seu procés cap a la sobirania li calen noves estructures polítiques sense el llast de comportaments més típics de l'antifranquisme i la transició i li cal gent nova, que sabent el que és arriscar i emprendre no depengui de sou públic i hagi demostrat en la

seva trajectòria acadèmica o professional aptituds, capacitat i talent. L'autonomia ja no dóna per a més.

Véns cap a la independència?

(Font: Ivan Condés i Sangenís. AVUI 8.09.2008)

SEMPRE PERD LA COVARDIA. De tant preferir el llenguatge eufemístic, amanerat i despolititzat, la política ha acabat caient a sobre amb tota la feblesa.

Si t'estimes Catalunya això és misèria. Perd sempre la covardia. Perden sempre els que volen sumar, perquè el món és dels qui volen guanyar.

Si no parles clarament, a qui pots convèncer?

Els catalans hem perdut per covards. Perquè no hem donat la cara per les coses que estimem, perquè hem preferit la mediocritat. Hem perdut, perdut. No és interpretable.

Hem perdut perquè hem preferit barallar-nos a treballar. Hem preferit l'odi personal al projecte col·lectiu. Hem perdut perquè els nostres polítics han esgotat el seu crèdit amb les seves petites misèries en lloc de la grandesa que cal per liderar els destins crucials.

El catalanisme no ha estat capaç de vendre il·lusió ni projecte. Els polítics han amagat el cap sota l'ala atenent a batalles internes en lloc d'estar a l'altura del anhels dels catalans.

(Font: Salvador Sostres. AVUI 10.03.2008)

ANTICRISI. Estem en crisi, ho sabem: els mitjans ens ho recorden constantment. Què li ha passat a la nostra *robusta economia*? Crec que fins ara jugàvem malament i guanyàvem marcant un gol de rebot. Així es guanya un partit, però no es pot guanyar una lliga. Aquesta era la fortalesa del nostre *Totxana Valley*. Però com a bon emprenedor, seré optimista. En lloc d'afegir-me a l'exercici d'autoflagel·lació general sobre les causes de la crisi, parlaré de possibles solucions.

Com podem dinamitzar la nostra malmesa economia? En la meua humil opinió ens hauríem de focalitzar a fomentar i incentivar la creació d'empreses. Sembla obvi: com més empreses, més llocs de treball, més generació de valor... No obstant, les formes de fer-ho no ho són tant. Plantejo alguns dels meus suggeriments.

Política fiscal per a noves empreses. Reduir o eliminar els impostos a les empreses de creació recent. És a l'inici d'una empresa quan més perilla la seva existència. S'ha de confiar en els emprenedors i sembla lògic que l'Estat renunciï al cobrament d'impostos en aquesta etapa.

Incentivar la inversió en noves empreses. Establir un sistema financer més adequat: incentius fiscals per a R+D i plusvàlues per els inversos. Són massa les traves burocràtiques que dificulten l'accés al finançament. No és acceptable que es valorin de la mateixa manera les plusvàlues de la venda de pisos que les d'inversions en empreses, on s'assumeixen més riscos i creen llocs de treball.

Dignificar la figura de l'emprenedor. Crear un entorn que fomenti l'esperit emprenedor. L'educació i formació en escoles i famílies és clau.

Alguna cosa no va bé si és més glamurós participar a *Gran Hermano* que crear una empresa i donar feina a 300 persones.

Com és possible que el gourmet perdut pel Bulli o altres personatges sense cap mèrit acaparin tanta atenció i una empresa d'aquí que presenta el seu producte amb Steve Jobs passi desapercibuda?

Països amb gran potencial estan agafant impuls. O actuem ràpid o aviat la majoria acabarem tenint un cap xinès.

(Font: Dídac Lee. El Periódico de Catalunya 12.09.2008)

LA BALANÇA COMERCIAL. A les èpoques que des de Catalunya no s'ha parlat de l'espoli que pateix, res se sent a dir de la balança comercial. Però, quan es comença a denunciar les diferència de diners que van a parar a l'Estat i els menys diners que en retornen, és quan surt l'argument que la balança comercial s'equilibra o és favorable a Catalunya, a causa que Catalunya ven a la resta de l'Estat més que del que Catalunya compra a Espanya i que els diners que s'emporten tornen per mitjà de les compres que en fan.

Per explicar això un dia vaig enviar una carta a La Vanguardia que es va publicar el 16 d'abril en la qual deia:

"Vender mercancías al resto de Espanya con dinero regalado puede resultar beneficioso para los industriales y comerciantes que efectúan las ventas; pero es ruinoso para el resto de habitantes que han estado trabajando inútilmente.

Cuando los niños coleccionan cromos y los intercambian con otros niños, todos saben que más cromos tendrán cuantos menos den y cuantos más reciban”.

El 4 de juny de 1996, el catedràtic de Política Econòmica de la Universitat de Barcelona, Cinto Ros Hombravella, va publicar a La Vanguardia un escrit en què em donava la raó.

Posarem un exemple aclaridor: Suposem que Catalunya té un milió d'euros en metàl·lic i un altre milió en mercaderies (en total dos milions).

Per mitjà del impostos i **"la solidaridad"**, el milió d'euros en metàl·lic va a parar a Extremadura. Amb aquest milió d'euros que ara té Extremadura compra mercaderies a Catalunya per valor d'un milió.

Resultat final: Catalunya tenís dos milions i ara només li'n queda un, malgrat les vendes que ha fet. Té un milió en metàl·lic, però s'ha evaporat el milió en mercaderies.

Estranyarà a algú que Catalunya es descapitalitzi?

(Font: Per què ens cal una Catalunya independent? Martí Guerrero)

INSPECTORS FISCALS. La mitjana d'inspectors fiscals per habitant a l'estat espanyol és d'un per cada 57.000 ciutadans, segons les dades del Ministeri d'Economia; però resulta que hi ha comunitats més "afavorides" per Hisenda, com Catalunya que en tenim un per cada 44.000 habitants.

En canvi, hi ha comunitats sempre "discriminades" com Extremadura, que només en tenen un per cada 135.000 habitants. (Pere Martí, de la revista EL TEMPS 7.03.2000)

(Font: Per què ens cal una Catalunya independent? Martí Guerrero)

DÈFICIT DE L'ESGLÉSIA CATALANA. Els catalans van donar el 2003 un total de 19,4 milions d'euros via IRPF i el bisbats van rebre 14,3 milions. La diferència és de més de cinc milions d'euros. (L'AVUI del 14.11.2004)

Un dèficit fiscal que s'ha anat repetint els darrers anys.

El cardenal Carles diu que la Conferència Episcopal Espanyola dispensa un tractament injust amb Barcelona. Diu "La CEE recapta ingressos del nostre arquebisbat per IRPF i Madrid s'emporta 2,11

euros per habitant contra només 0,82 euros de Barcelona (L'AVUI del 18.11.2003)

(Font: Per què ens cal una Catalunya independent? Martí Guerrero)

DOMICILI D'EMPRESSES A MADRID, L'EFECTE SEU. De manera persistent, indefectible i continuada la capital ha anat forçant el trasllat dels centres de decisió empresarial a la capital administrativa. La xuclada ha esta tan forta que ara l'autonomia madrilenya ja presumeix de pagar més impostos i de transferir més solidaritat que Catalunya.

Però el que no ha reconegut mai és que l'esforç fiscal de Madrid és fictici i es deriva de l'efecte seu, és a dir, de la domiciliació de tots els grans negocis a Madrid.

La tributació d'Endesa s'hauria de pagar a Catalunya, que és on guanyen més de la meitat dels seus beneficis. Quin sentit té per l'altra banda, que la Transmediterránea (Acciona) faci aquí, al Port, més dels 70% de la facturació i en canvi, pagui els impostos a la meseta de secà?

(Font: Per què ens cal una Catalunya independent? Martí Guerrero)

SOLIDARITAT. Quan a l'època franquista es feien campanyes d'almoines per a les missions d'Àfrica, campanyes que portaven el nom de Domund, popularment es deis: "*Els diners que es recullen del pobres dels països rics van a parar a les butxaques dels rics dels països pobres*"

Segons els estudis de Tremosa I Ponts, Catalunya, País Valencià i les illes Balears aporten el 90% de la solidaritat a Espanya.

L'aportació de Catalunya a les comunitats pobres és més del doble de les aportacions que fan Alemanya i Itàlia envers les seves regions menys desenvolupades.

El president de Baviera ha fet saber que tots els länders més pobres s'hauran d'anar espavilant, perquè l'ajut no pot ésser permanent i l'Estat lliure bavarès no està disposat a subvencionar els altres tan generosament.

Hem d'afegir que els catalans no fan aquestes aportacions d'una forma altruista, perquè no han estat consultats i no ho fan per pròpia voluntat sinó que hi estan obligats i a més sense que se'ls donin cap mena de comptes.

La solidaritat pot tenir el defecte que les comunitats anomenades pobres s'acostumin a rebre les ajudes de forma continuada i no s'esforcin per sortir-se'n per elles mateixes, que s'instal·lin en la cultura de l'assistència subsidiària i permanent.

És humiliat, com deis Fernández Jurado, que persones amb plenes facultats físiques i mentals, hagin de viure dels treball dels altres.

En una tertúlia de Catalunya Radio, un dels tertulians va explicar que en set de les vuit províncies andaluses hi ha més persones que cobren la pensió d'invalidesa que no pas jubilats, i d'una forma irònica afegia: I a la zona no ha passat cap epidèmia ni ha tingut lloca el llançament d'una bomba atòmica com la d'Hirosima.

Aquesta distribució arbitrària que fa el govern central –en diuen solidaritat- deixa Catalunya sense recursos perquè a part de pagar més hi ha el greuge que es reben menys diners per habitant. Les comunitats d'Andalusia i Extremadura paguen els treballs odontològics i els llibres als estudiants, cosa que no passa a Catalunya, com si a Catalunya no hi hagués pobresa.

Quina és la solidaritat del govern central envers els pobres de Catalunya?

(Font: Per què ens cal una Catalunya independent? Martí Guerrero)

SOBRE LA PERPLEXITAT. Sóc incapaç de corroborar o desmentir si Catalunya està perplexa, però el que sí que puc dir amb prou convicció és que és una mica pesada.

Aquesta delectança per l'autodiagnòstic, aquest gust morbós per mirar-se, remirar-se, observar-se i repensar-se, i al mateix temps **aquesta repugnància per l'acció**, aquest esperar perennement que algun dia –Déu sap quin- la resta del món s'adoni de com som de valuosos e ens ho reconeixin, aquesta eterna suspicàcia i aquest no saber mai què fer-hi, aquesta malfiança permanent acaben per aclaparar el personal i abocar-lo a una gamma d'opcions sentimentals, a escollir entre el desencís, la mandra, el ressentiment o l'esgotament pur i simple.

Perplexa o no, la situació en què és troba Catalunya apareix definida d'una manera cada vegada més nítida: pot avançar cap a la plena assimilació dins d'una Espanya *comme il faut* (com ja ha succeït al País Valencià i fa tota la pinta que ha de succeir a les Balears), o bé cap a una plena emancipació respecte de l'Estat que la constreny (com han fet en els últims anys una verdadera pila de nacions

europées fins al punt de modificar substancialment el mapa del Vell Continent).

Ja sé que les comparacions són odioses, però també són il·lustratives; per altra banda, es dona la paradoxa que els dos extrems que acabo de descriure apareixen igualment remots dins l'imaginari col·lectiu, però, al mateix temps, no deixen de ser els dos possibles horitzons que determinen totes les relacions entre Catalunya i Espanya. Unes relacions que es poden resumir en un mot: conflicte.

És una paraula que no agrada perquè, a les nostres latituds, remet a un antecedent macabre, com és el de la Guerra Civil. Però potser hauríem de recordar que no cal que hi hagi armes ni morts a l'entremig –ni cap desig que n'hi hagi, en qualsevol cas– perquè es produeixi un conflicte com el que vivim ara mateix, d'ençà de la reinstauració de la democràcia.

Tal vegada sigui aquesta al·lèrgia a dir les coses pel seu nom, a mirar-nos viure en lloc d'actuar i a dir conflicte d'allò que ho és, la causa de la nostre perplexitat.

(Font: Sebastià Alzamora. AVUI 13.09.2008)

LA COSA ÉS AQUESTA. Hi ha uns ciutadans d'un país que tenen llengua pròpia, història pròpia, economia pròpia, i que saben que són una nació, i que com a tal, volen tenir la seva pròpia sobirania.

Si ho recordeu, en la primera transició es parlava molt de sobirania, i es va arribar a una fórmula que es veu que feia feliç la majoria: la sobirania compartida. Els fets han demostrat que la sobirania no és compartida (de fet no és compartible).

Que les decisions d'un Parlament plenament democràtica no valen res perquè un altre Parlament pot aprovar-ho o rebutjar-ho. Pot retallar-ho i pot desfigurar-ho. I, un cop manipulat, pot no complir-ho.

La incomoditat de Catalunya ha estat evident i expressa des del principi de la democràcia.

I la confessió de las balances fiscals desequilibrades i d'espoli a què som sotmesos, fins ara en secret, però sense autorització nostra, ha irritat encara més aquest país.

Potser hi ha hagut curts períodes es què la incomoditat ha minvat (en alguns moments de mandat de Felipe González), per causes més

superficials que profundes, així com una dona sotmesa en matrimoni respira si pot sortir sense vel al carrer.

Després Espanya va fomentar l'anticatalanisme d'una part de la població (que espero i desitjo que sigui minoritària, tot i que molt sorollosa), i la incomoditat ha anat evolucionat a pitjor.

Això no ho podem resoldre amb manifestacions. I no serà fàcil de resoldre.

Però hem de fer constar, i cada cop amb més audàcia i seguretat en nosaltres mateixos, en tots els fòrums internacionals que som una nació. I que tenim dret a la independència.

I que serem membres de la Unió Europea i uns excel·lents veïns d'Espanya. Com Portugal.

(Font: Isabel-Clara Simó. AVUI 13.09.2008)

RETORN AL COL·LE. Demà dilluns 15 de setembre de 2008 seria un bon dia per parlar de com s'aplica el principi d'igualtat dels espanyols en el retorn al col·le.

D'explicar als pares i a les mares catalans què els costarà omplir la motxilla als fills i que els costaria a Andalusia. La diferència entre pagar de 200 a 400 euros pels llibres de text o que te'l donin gratis.

Entre rebre 5.700 milions d'euros de solidaritat interestatal o pagar-ne 14.800 (dades 2005). La diferència entre dessagnar-se fent pedagogia a Espanya a la pujoliana manera, o començar a explicar el que hi ha.

(Font: David González. AVUI 14.09.2008)

ARA MÉS QUE MAI. Ara més que mai, si volem tenir un futur econòmicament brillant hem de ser conscients que els catalans ens la juguem.

L'especial moment que vivim reclama una societat civil més activa, més compromesa i més exigent, que acompanyi i pressioni els gruijos dels nostres polítics en aquests moments decisius, insisteixo, en la crida.

Edmund Burke deia que "hi ha un límit en què la tolerància deixa de ser virtut"; o dit d'una manera més casolana: que la prudència no ens

pot fer traïdors. De fet, Charles Caleb ens recordava que "no hi ha res més imprudent que l'extrema prudència".

Els negociadors s'obstinen a no dir-nos quin és, per ells, aquest límit en què la tolerància deixa de ser virtut, o que la prudència esdevé imprudència, i potser fan bé per no donar pistes a l'adversari, però si arriben a un acord han de saber que, malgrat tota la publicitat mediàtica que iniciaran per amplificar l'èxit de la negociació, nosaltres intentarem trobar el punt de la tolerància i de l'excessiva prudència en el nivell de reducció de l'espoliador dèficit fiscal.

I no ens serveix, o no ens ha de servir, la paraula "solidaritat" per justificar, en el cas que ho sigui, allò que és injustificable.

Els catalans hem de començar a exigir, quan es tracta de diners, que volem ser tan solidaris com els bascos i els navarresos, i ja no volem que ens confonguin i ens enganyin més quan ells anomenen "solidaritat" allò que per a nosaltres és un gran espoli.

Per aquest camí hem entrat en la decadència econòmica.

Ara més que mai, hem de donar suport, tots, al govern de Catalunya en la negociació, però aquest suport no s'ha de confondre amb un xec en blanc que els permeti fer el que vulguin. No hi ha marge de confiança; per nosaltres només hi haurà resultats.

(Font: Esteve Vilanova. EL PUNT, 14.09.2008)

REIVINDICACIONS DE PAÍS. Amb el coneixement cert del dèficit fiscal català, el superior balear i el considerables valencià, ha quedat àmpliament clar que, amb un esforç constant, els territoris de parla catalana aporten més que no pas reben als de parla castellana en el conjunt espanyol, sempre sota l'arbitratge sempre interessat de Madrid, que és qui s'enduu la millor part del pastís solidari.

Aquest coneixement d'uns fets estructurals, però, no és, pel que sembla, condició necessària ni suficient per fer canviar les coses, ni perquè hi hagi el més petit reconeixement de l'Estat a la contribució extraordinària de la part catalana a les finances espanyoles.

Ben al contrari, tot continua igual i l'Estat s'atribueix totes les prerrogatives que desitja i passa pel damunt de la realitat i la legalitat de l'Estatut, com a llei orgànica que és i la Constitució reconeix.

En aquest difícil context, **que concita creixents desafeccions**, la classe política catalana vol mantenir les maneres i el sentit de l'ordre i la lleialtat institucional, sense poder evitar que la decepció general del país arribi al seu punt màxim si, a més de no millorar el finançament, el tribunal Constitucional escapça l'Estatut.

Ara que el Govern espanyol s'empara en la crisi per eludir el compliment de la legalitat, seria hora de tornar a sentir, clar i fort, la veu dels empresaris, que ja s'havien expressat des de la Cambra de Comerç, el Cercle d'Economia o de l'anomenat GTI, que aplega, a més de les dues entitats anteriors, Foment del Treball i el RACC.

(Font: El fibló. Col·lectiu 11 de maig. EL PUNT, D.E. 13-19.09.2008)

ENTRE EL DESIG I LA REALITAT. Fa uns dies vaig trobar el llibre *L'Estatut: entre el desig i la realitat* (ED.62: 1989), de Felip Solé i Sabarís, Albert Viladot i Vicenç Relats.

En el llibre és molt i molt alligador llegir la resposta de Miquel Roca sobre si havia detectat desavinences entre el PSC i el PSOE en la comissió constitucional durant la tramitació de l'Estatut: "El PCS i el PSOE -diu- en tot moment van actuar de comú acord en la comissió constitucional. Certamen, alguna intervenció com la d'Alfonso Guerra en relació amb la qüestió del finançament els posava molt neguitosos, però el vot era sempre el mateix". Els sona la música?

Per a Roca, alguns articles de l'Estatut del 1979 **es ressenten de la manca d'unitat entre les forces polítiques catalanes**. I quan Relats li pregunta quin van ser aquests aspectes, la resposta impacta força: "**El sistema de finançament que va ser pactat directament entre el ministre F. Fernández Ordóñez** (llavors encara no havia fet el salt de la UCD al PSOE) **i Ernest Lluch, al ministeri d'Hisenda**".

Hi afegeixo un comentari o ja no cal?

Fa anys que defenso que l'actual autonomia catalana és resultat de les febleses pròpies. Per exemple: si no es va implantar el sistema de concert econòmic va ser perquè aquesta opció només era defensada per CDC i l'ERC de Barrera i no va aconseguir el consens.

Moltes vegades se li ha penjat el mort a Miquel Roca que no s'aconseguís el concert. Vull dir que se l'acusa d'haver rebutjat aquesta proposta,. Però el model de finançament fixat a l'Estatut del 79 es va fer en plena hegemonia de les esquerres a Catalunya (de socialistes i comunistes) i va ser pactat pels socialistes directament amb la UCD amb les consegüents pèrdues polítiques.

Si llegeixen aquest llibre s'adonaran, d'entrada, que aquell mal Estatut que ens van enderiar a reformar insensatament es va fer quan el PSC se suposa que estava dirigit pel catalanisme i no pas com ara. O sigui, que si aquells pactaven unilateralment amb la UCD sense empatxar-se, per què els dirigents actuals (que hi tenen companys asseguts al consell de ministres) s'han de llançar en tromba contra el seu govern?

El president Montilla no enganya, i ho ha dit ben clar: el PSC no farà caure el govern Zapatero.

(Font: Agustí Colomines i Companys. AVUI 15.09.2008)

QUE N'APRENGUIN. Sempre s'ha d'anar amb compte amb els amics. Sobretot quan t'adones que et fan la gara-gara mentre qui paga la ronda ets tu. Són amics interessats. D'aquests a qui ho dones tot i, quan els necessites, et giren l'esquena i et deixen amb una cara de babau que no te'n saps avenir. Són simplement egoistes.

L'amistat de Catalunya i Espanya és de les que fan bona la dita que resa que l'home és capaç d'ensopegar dues vegades amb la mateixa pedra. Quantes vegades ens han afalagat quan els convenia? Que si parlo català en la intimitat, que si de retallar l'Estatut absolutament res, de calés no en faran falta, l'AVE és prioritari..

Una vegada rere l'altre ens ho anem empassant com si la darrera traïció l'haguéssim esborrada de la memòria o, magnànimament, pensem que salvar-los una vegada més els mobles ens serà recompensat.

Francament, ja n'hi ha prou! Un ha d'estar bé amb la seva consciència o, en aquest cas, amb la consciència de país. No s'hi val a creure una vegada més que des de Madrid compliran les promeses. La seva paraula també és en crisi i val menys que les accions de la banca americana.

Com sempre, bones paraules i la feina per fer: tren d'alta velocitat, aeroport, finançament, Estatut, inversions públiques, dèficit fiscal... Què més necessitem per retirar-los el crèdit?

Jo només desitjo que finalment siguem capaços de pensar en Catalunya, fem el cor fort i diguem prou d'una vegada.

Que n'aprenquin!

(Font: Lluís Torra. EL PUNT, Dossier Econòmic 20-26, 09.2008)

ACTIUS CATALANS. En sentit estricte, la principal diferència entre Catalunya i Espanya és el fort component industrial i exportador de l'economia catalana enfront del financer i immobiliari de l'economia espanyola.

La primera és fonament de solidesa i de progrés econòmic, mentre que les segones han estat divulgadores del gran creixement espanyol dels darrers anys, per bé que s'auguren duradors pel col·lapse que fiances i construcció pateixen a tot el món.

Alhora, Espanya i Catalunya també comparteixen un voluminós sector serveis i un estat comú. Amb tot, a Espanya també hi ha indústria, si bé que amb un pes econòmic menor i poc internacionalitzada, i, a Catalunya, un sector financer i immobiliari, per bé que diferenciat de la banca i les constructores espanyoles, i amb una figura senyera a tot Europa, que és La Caixa, per la seva capacitat financera i els seus bons actius industrials.

Si això és així, Catalunya disposa d'elements propis per afrontar la crisi, sobretot si tenim en compte que, a més d'un turisme creixent, exporta el 27% de tot l'Estat, dedica l'1,4% del seu PIB a R+D, l'empresa catalana inverteix molt a l'exterior.

Catalunya té equipaments científics mundialment rellevants i de qualitat (ordinador Marenstrum i sincrotró que s'està fent a l'Autònoma), i les noves generacions científiques catalanes han merescut l'atenció de l'European Research Council, ja que han obtingut setze dels 300 ajuts específics atorgats recentment per la institució a tot Europa.

(Font: El fibló. Col·lectiu 11 de maig. EL PUNT, DE 20-26.09.2008)

CONSTITUCIONALISME. Si estudiem història amb una certa atenció podríem arribar a la fals conclusió que l'Estat anomenat internacionalment Espanya, ha estat el més constitucionalista del món, si considerem només el nombre de constitucions que han estat vigents al llarg dels segles XIX i XX. Concretament: després de la primera i desconeguda proclama a Baiona l'any 1808 sota la imposició de la França napoleònica, s'han promulgat a Espanya vuit noves constitucions (els anys 1812, 1837, 1845, 1856, 1869, 1873 i 1931), a més de l'actual, que seria la desena en ordre cronològic.

Haurien d'estar en el *Guinness*.

Efectivament, són moltes constitucions, algunes d'elles discutides, però la majoria imposades per un monarca absolutista o per un general amb afany de poder.

Ara bé, si aquest foren els orígens, a la fi totes elles foren derogades a garrotades per un *pronunciamiento* –tan freqüents en el nostre segle XIX-, pel cavall del general Pavía, per un dictador com Primo de Rivera o per un cop d'estat militar que va acabar amb la República de 1931 i va instaurar el *caudillaje* del Generalísimo Franco, si no directament per la mateixa i altíssima "gràcia de Déu".

Potser després de tanta violència històrica, donaríem una lliçó de maduresa democràtica si sabéssim parlar-ne serenament i modificar la nostra Constitució de manera pacífica per actualitzar-la i fer-la acceptable per tots, tots els ciutadans.

(Font: Enric Vila. Delenda est Catalonia)

ELS HIDALGOS AMBICIOSOS. La solidaritat te la complaença de tots aquests "**barons**" del **PSOE ambiciosos** que viuen i progressen sota el supòsit de mantenir indefinidament la pràctica del generós subsidi que els arriba de l'espòli de Catalunya.

En definitiva, una qüestió de peles que tant menyspreen de *boquilla* aquests *hidalgos* conqueridors, però a la qual s'aferren desesperadament quan no queden Amèriques per espòliar.

Que no se'ns escapi Catalunya!

(Font: Enric Vila. Delenda est Catalonia)

L'ORGULL QUE ENS MANCA. De que tenim por? Ens fa basarda el poder que fa tant de temps que ens domina?

Estem acoquinats estúpidaament com si no tinguéssim motius d'orgull: des de la formació d'un imperi marítim, a la creació d'una nova força industrial i cultural que va salvar Espanya de la total decadència, fins a la conservació de la pròpia llengua assetjada per dos poderosos idiomes dominants, el castellà i el francès.

Un problema que deixem per a les generacions joves:

la recuperació de l'orgull català perdut.

(Font: Enric Vila. Delenda est Catalonia)

SOLIDARITAT. Tots el punt de fricció, el terme "nació", les "competències", el "blindatge", ..tot semblava fàcil de solucionar, però hi havia aquella paraula tan repetida que s'adreçava directament al tem per a nosaltres més important i del qual depèn la nostra supervivència i el nostre progrés, finançament. Em penso que és, i serà, la mare del ous: els calés.

Però no havien dit sempre que els materialistes érem els catalans?

Què preteneu amb l'oposició contra el finançament que nosaltres reclamem?

Catalunya és la única comunitat que ha estat sempre solidària, en perjudici propi, des del començament de la democràcia i, evidentment, des de molt abans.

El que Catalunya ha rebut de menys (sense tenir en compte ni la seva població ni el seu esforç fiscal) altres comunitats ho han rebut de més. I així, Catalunya no té autovies gratuïtes, ni infraestructures adequades a la seva activitat econòmica ni a la seva població, ni pot sufragar la seva sanitat, ni atendre les seves classes mes desfavorides...

No defugim, en absolut, ni la paraula ni el concepte de "solidaritat" perquè, deixant a banda la solidaritat econòmica que ja hem esmentat, als catalans ens interessen d'altres solidaritats que hem demanat i que sempre ens han estat negades:

La solidaritat en l'àmbit de la cultura, en la conservació de la nostre llengua i la solidaritat amb les nostres indústries.

Si solidaritat i respecte. No prohibiu més la nostra llengua com van fer Felip V, Carles III, el general Primo de Rivera, Franco... amb el silenci i acceptació més absoluts dels intel·lectuals de parla castellana. Encara esperem un acte de desgreuge que fora just.

No ens tracteu d'insolidaris com fan molts. No permeteu que continuï el "boicot" contra els productes catalans (és un delictes que requeriria la intervenció del fiscal general de l'Estat).

Davant de tot això:

Hem de seguir comportant-nos com un poble civilitzat?

Hem de negar-nos a cap joc democràtic i tirar pel dret?

(Font: Enric Vila. Delenda est Catalonia)

NO HI HA UN ALTRE CAMÍ. RENFE. El Prat que se'ns escamoteja. L'AVE que es retarda per maca d'interès. Els trens de rodalies que no van, ni es renoven ni es reparen. Endesa, l'antiga Canadenca, abans alemanya que de La Caixa. L'Estatut que depèn del fil d'un vot. L'espoli fiscal. La cultura i la llengua, sistemàticament menyspreades.

La primacia que havia tingut Catalunya es el món de les fiances, de la indústria, del comerç, de la cultura, de la modernitat, de l'art... primacia que va mantenir i va salvar durant quaranta anys de dictadura adversa, l'ha perdut en trenta anys de democràcia "amiga".

Mai Catalunya no s'havia trobat en una posició més adversa, més negra, més injusta...

L'Estatut que se'l confitin. No som una colònia. Som dos pobles.

Portem més de tres-cents anys junts, dominats per vosaltres i suportats per nosaltres e encara no hem trobat el camí de la concòrdia ni del respecte.

Ara volem independència!

No som un matrimoni, només una unió de fet a la qual nosaltres no vàrem donar el nostre lliure consentiment. Només és possible la separació. Civilitzadament. Som a Europa.

(Font: Enric Vila. Delenda est Catalonia)

RUCAS CATALANS. Un amic meu François procedent de la Bretanya francesa amb va fer la següent reflexió:

Si no ho entès malament, he de dir-te que els catalans sou el poble més inseqüent i més il·lògic que mai hauria pogut imaginar.

Viviu inserits en Estat, Espanya, fortament centralista i unitari (com la meva decaiguda França), que us ha explotat i us explota financierament, i que ha oprimat i us oprimeix culturalment, i els dos partits que governen alternativament l'Estat, populars i socialistes – PP i PSOE-, són incapaços d'entendre la vostra diferència i d'atorgar-vos una autonomia o un Estatut que reconegui les llibertats que reclameu.

Per l'altra banda, enfront d'aquesta realitat jo conec la història i soc conscient que Catalunya és una nació, que s'estén fins al sud de França amb una història, una llengua i una identitat pròpies.

I m'assegures que els partits a favor d'una plena autonomia i fins i tot d'una plena independència sou majoria?

Doncs per què no exerciu la força electoral d'aquesta majoria?

No enteneu que només a través de la unitat d'aquestes dues forces podeu aconseguir el que voleu i és just per a tots els ciutadans del vostre país?

La gent no vota. Com voleu que votin si els traïu i no els ofereix l'opció que desitgen?

Repeteixo: Els catalans sou més rucs del que mai m'hauria imaginat.

(Font: Enric Vila. Delenda est Catalonia)

SI SOM UNA NACIÓ HEM DE TENIR ESTAT. Socialistes i populars estan immersos en la violència de la guerra civil, que no han pogut superar.

Són les dues Espanyes de Machado i nosaltres som diferents, no hi tenim cabuda, mai no ens hi podrem entendre.

El president socialista, el Sr. Rodríguez Zapatero, i els seus més íntims col·laboradors, el Sr. Rubalcaba, el Sr. Blanco, el Sr. Solbes... i no cal estendre'm més, ens han enredat com han volgut, prometent coses que ja sabien que no complirien, i que no compliran, perquè en el fons no els interessa per res Catalunya, el seu progrés i tenir-hi un tracte just.

Només els interessen els seus impostos i els seus vots.

Portem tres-cents anys junts durant el quals ens han explotat, han menyspreat la nostra cultura i la nostra llengua, i no hem estat capaços de guanyar-nos ni el seu afecte, ni tan sols el seu respecte.

El que ens cal és independitzar-nos.

(Font: Enric Vila. Delenda est Catalonia)

LA SOLUCIÓ AL PROBLEMA. Ni el meu llibre anterior ni aquest d'ara no tenen altre objectiu que posar sobre la taula, de manera crua i sense maquillatges, una sèrie de problemes que, si no són descrits amb claredat i d'una forma planera, no es podran resoldre mai.

Cap problema, si no s'exposa i s'analitza clarament i sense prejudicis, no pot tenir solució. Evitar aquesta anàlisi ha esdevingut una de les limitacions que s'han imposat als nostres dirigents.

Hi he rumiat molt, i m'ha semblat entendre que, molts cops, la solució no pot trobar-se perquè no s'ha volgut identificar el problema clarament, amb un enunciat prou nítid.

I és que els nostres polítics han anat complicant els raonaments i les camins per trobar-hi les solucions lògiques. Estan immersos en un procés tan esbojarrat com hipotecat i reclòs.

El fet de no mantenir prou distància amb els problemes, de no saber-se'n –o no poder-se'n– allunyar intel·lectualment de manera adequada, els impedeix la solució.

(Font: Xavier Roig. *Entre l'espanya i la paret*)

EL PAÍS S'ACABA. Ho sentir dir sovint i m'emprenya. Aquesta moral de seguidor del Barça dels temps de l'Artola és el gran defecte del país i la principal raó per la qual no aixequem cap.

Així com el francesos s'amaguen darrera la *grandeur* i els anglesos rere la flema, així com la coartada dels espanyols ha sigut el catolicisme i ara és la Constitució, **la màxima expressió de vanitat catalana és aquest derrotisme morbós.** Cada cop que algú em diu que el país s'acaba m'amago la cartera.

No és el discurs dels lúcids sinó dels que ho volen tot pagat, no és el discurs dels pessimistes sinó dels qui no saben mirar. Aquest discurs pot justificar mandres, frustracions i càrrecs, però dir que el país s'acaba és donar més importància a la quantitat que a la qualitat, és fer de l'estadística la mesura de totes les coses; és tenir una por exagerada del desig i buscar-se una derrota dolça: és no creure en la força de l'amor i no saber fruir del fet, que a la vida tor és lluita.

Si jo fos dels espanyols, de fet, em rendiria. Com més triguin, més car els sortirà el divorci, més forts serem i més ens deuran.

Recordo el país del 1980 i el del 1990, ara hi ha més immigrants i més independentistes. Sempre que revifem ve una onada immigratòria. Va passar el 1990, el 1929, el 1960 i ha passat ara.

Que els immigrants parlin castellà no és estrany; l'estrany és que tu no els parlis en català i que tinguis més por que ells.

¿El país s'acaba o ets tu qui està acabat?

Els àrabs van estar vuit segles i no s'hi van quedar.

(Font: Enric Vila. AVUI 26.09.2008)

CATALUNYA EMMANILLADA. El preu que paga Catalunya per estar encadenada a Espanya és tan escandalosament elevat que el dia que siguem independents i avaluem els costos que han tingut en tots els àmbits aquests tres segles de sagnia, ens sentirem avergonyits de la nostra passivitat.

L'espoli fiscal, no cal dir-ho, és espectacular i les engrunes que ja s'anuncien amb el nou finançament no poden ser més humiliants. Els 5.000 milions de què s'havia parlat inicialment han estat rebaixats a 4.200, després a 3.500, després a 3.200 i ara a 1.794.

I si a això hi afegim el fet que el principal partit del govern no creu en el país, perquè per a ell el país és un altre, l'atzucac a què ha arribat Catalunya no pot ser més alarmant.

Tanmateix, no tot és culpa d'Espanya, no tot el que ens empetiteix i ens apropa al raquitisme és fruit d'un projecte espanyol d'assimilació.

Hi ha un projecte molt més pervers que aquest pensat i fet a casa nostra. Es tracta d'un projecte elaborat pels socialistes l'objectiu del qual, diguem-ho clar, consisteix a reduir la nació catalana a una mera peculiaritat folklòrica espanyola en el termini d'una generació.

Vist l'increment de l'independentisme, el PSC sap que només té futur en una Catalunya netament espanyolitzada i fonamenta tota la seva política en aquest principi: neguen els drets històrics, imposen més hores de llengua espanyola a les escoles, acullen amb els braços oberts la invasió espanyola de competències, voten a Madrid al costat del PP en contra de Catalunya en matèria de llengua, de seleccions nacionals i de gestió aeroportuària, rebaixen l'Estatut 48 hores després de la seva aprovació al Parlament, donen suport a la política radial espanyola que converteix Madrid en la capital dels catalans i riuen mofetes tot beneint el pas del tren d'alta velocitat a 75 centímetres de la Sagrada Família, el monument que representa Catalunya arreu del món.

Aquesta, però, és només la part dramàtica. També n'hi ha una d'esperpèntica, i és que aquells que van lliurar el govern del país a aquesta gent estan obligats a cantar-ne les excel·lències passi el que passi per tal de mantenir-se en el poder sense caure en una flagrant incongruència.

És a dir, que la cúpula republicana –en contra de bona part de la seva militància- no pot criticar el seu soci de govern perquè fer-ho significaria reconèixer el fracàs espectacular de la seva estratègia i l'error històric que ha suposat el segon tripartit.

Tot plegat deixa ERC en una posició suïcida. I no sols perquè ja ha perdut més de la meitat dels votants, sinó perquè la seva política de mans netes s'ha acabat convertint en una política de mans lligades.

(Font: Víctor Alexandre. *El Singular Digital* del 23.09.2008)

ECONOMIA, MARXA TRIOMFAL. Durant la passada dècada prodigiosa, o dècada i mitja, del suposat camí triomfal de l'economia espanyola, un camí sense obstacles, una direcció lluminosa que ens portava a una més gran felicitat monetària, més creació general de riquesa, més beneficis i més bon repartiment, més volum de serveis i de ben produïts, més solidesa i més seguretat en les bases que farien tan gran progrés possible i durador.

Tot això –felicitat, riquesa, beneficis, producció, solidesa- eren coses que es trobaven en estat passablement crític en països com França, Alemanya, Itàlia o el Japó, llocs on hi havia recessions, o com a mínim estancament, aquella lentitud prolongada que afectava les grans economies d'Europa.

Sense comptar que la llarga reculada del Japó era efecte, entre altres i si no vaig errat, de la inflació immobiliària i de l'excés de crèdits: símptomes i components del mateix mal que ací no podia existir, o era cosa de riure.

Arreu d'Europa occidental el creixement era molt baix, o zero, i després de pocs anys d'alegria alemanya, sembla que torna de nou cap a zero, o sota zero.

Però el singular regne d'Espanya el creixement del PIB era molt més alt, es creaven més llocs de treball, el dèficit públic havia desaparegut (però la despesa social era de les més baixes d'Europa, cosa que no alterava l'alegria de l'administració socialista), els governs successius s'atribuïen sense empatx el mèrit del miracle: érem els millors, l'enveja del continent, el somriure d'orella a orella, l'exemple universal *the Spanish miracle*.

Molt bé, pensava jo, ens n'alegrem moltíssim. El mal és que el miracle tenia algunes explicacions ben terrenals.

La primera era que els països més rics d'Europa (aquells que estaven sempre "en crisi", justament) ens pagaven encara, i ens havien pagat

llargament, l'alta almoïna dels Fons de Cohesió, o com se'n diga, que eren molts milers de milions d'euros. Perfecte, però això no podia durar.

La segona, i molt més greu, que el motor i el gruix d'un creixement tan prodigiós era la construcció massiva d'habitatges i l'increment espectacular des seu preu.

O siga, Espanya no creixia perquè augmentava la productivitat general (de fet disminuïa, almenys comparativament), ni perquè la manufactura, l'agricultura o els serveis de més valor i qualitat incrementaven sòlidament la riquesa. Fet i fet, la producció industrial pareix que no estava, ni està, en molt bona forma: tèxtil, metall i maquinària, fusta, calcer, química, etc, no són motors forts i segurs.

Però es construïen moltes cases, moltíssimes: de cada deu habitatges nous a Europa, quatre a Espanya, una cosa increïble, impossible.

En pocs anys els preus es multiplicaven per tres, i mentre que centenars de milers de pisos quedaven buits, milions de famílies s'hipotecaven, i les immobiliàries continuaven en la glòria.

És la més gran balafiament de recursos que ha conegut la història, la més gran bombolla, la més gran bestiesa col·lectiva. Petarà un dia, indefectiblement, pensava jo, ignorant en matèria econòmica, i ningú vol saber què passarà.

El govern, mentrestant, tan content, i el país també: no fem fàbriques noves, fem pisos que sobren, però la gent sembla feliç.

Què més podíem demanar?

Pensar en la balança de pagaments, la més brutalment negativa de cap país del món? No cal: ja tornarem els diners algun dia.

Pensar en la productivitat? Sí però només per omplir-se la boca, perquè ja venien milions d'immigrants que compensaven amb quantitat barata la falta permanent de qualitat.

Pensar que tenim un problema profund i molt gros? De cap manera: com hem de tindre un problema, si som els millors?

I ara, quan la realitat destrueix per fi la fantasia, la culpa, com sempre, la tenen uns altres. I fa pocs dies el senyor Zapatero afirmava, amb orgull satisfet, que en dos anys Espanya tindrà més

quilòmetres de vies d'alta velocitat (espanyola!) que cap país del món. De vies triomfals.

Insensats. Els grecs en deien *hybris*, supèrbia sense seny.

(Font: Joan F. Mira. AVUI 20.09.2008)

ENS HEM D'ESPAVILAR. Trobo que els catalans hem posat massa ous al cistell de la política. I també trobo que estem excessivament pendents d'Espanya, sigui per anar-hi en contra o bé sigui per pactar-hi.

Aquest és un doble parany que ens va quedar parat durant la Transició: el de la política de partits i el de la confiança en la bona fe de la democràcia espanyola.

Potser és l'hora de fer país una mica al marge d'Espanya; al capdavant, és com sempre l'hem fet.

És probable que la independència avui la condicioni cada cop menys el passaport. I és també probable que depengui més de la capacitat d'espavilar-nos que no pas dels suport d'un mecenes, públic o privat.

No vol pas dir banalitzar la força de l'Estat per fer-nos la guitza. El nacionalisme espanyol ens aclapara i ens vol diluir, minimitzar-nos fins a fer-nos residuals. Però si no disposem dels seus instruments poderosos per combatre'l, per què li plantegem la batalla en el seu terreny?

Aviat farà 300 anys de l'Onze de Setembre de 1714. Des de llavors, Catalunya no ha gaudit d'un període tan llarg i tan benèvol. El nacionalisme espanyol ha tingut sempre, amb més o menys intensitat, el mateix desig d'anorreament i molts més instruments per aclaparar els catalans que no pas els catalans per defensar-se'n. I, tanmateix, el catalanisme sempre ha fet per manera de desempallegar-se. **Voluntat de ser, n'hem dit.**

Si malgrat les trompades rebudes Catalunya se n'ha sortit, si els catalans hem arribat fins avui amb la consciència de ser un poble diferent, ha estat sobretot per la capacitat d'entendre els canvis i adaptar-nos-hi.

La llengua ens dóna i ens aferma la identitat, però la capacitat d'assimilar els tems moderns és el que ens permet sobreviure. Cultura i capacitat empedora.

No hem d'abandonar pas cap trinxera. Una part substancial del nostre futur com a país ens el juguem en el camp del poder polític i econòmic, per viure una mica menys escanyats. Hem de ser exigents amb els nostres delegats, que siguin ambiciosos i actuïn units i amb fermesa. Obtenir el concert econòmic resoldria molts dels mals del país, certament.

Aconseguir que les seleccions esportives competeixen de manera oficial és una aspiració que hem de seguir perseguint. Tanmateix, són drets de què no hem disposat mai. Per tant, entestar-s'hi, mesurar el grau d'autonomia o d'independència únicament a partir d'aquests paràmetres ens aboca al fracàs i a la frustració.

Avui, gràcies a la globalització i les noves tecnologies de la informació i de la comunicació, els catalans tenim un espai magnífic per desenvolupar-nos.

Que el català tingui una presència a Internet desproporcionadament alt respecte de la seva demografia no és debades i és una dada que hauria d'obrir-nos els ulls.

El **.cat** no és una entelèquia.

La revifada musical en català es deu en bona part a aquesta democratització de les comunicacions que les fa una mica menys dependents de les grans discogràfiques. És només un exemple. N'hi ha d'altres.

La globalització ens duu el món a casa, però també ens obra una porta prou ample per esquitllar-nos. Hi ha en marxa un canvi cultural, una nova manera d'organitzar-se i relacionar-se, nous valors, noves normes, i ho hem de saber aprofitar.

Vam sobrevalorar la capacitat de la política, la dels partits polítics, de fet, ens hem distret del que ens és més essencial: **refiar-nos de la nostra capacitat d'espavilar-nos.**

Cal repensar el país tant com calgui. Cal reivindicar sense defallir els nostres drets.

Però, per damunt de tot, cal fer el país cada dia sense esperar que ningú, sigui d'aquí o sigui d'allà, ens el faci per nosaltres.

(Font: Jordi Badia. AVUI 24.09.008)

LA NSOTRA GENT. He intentat identificar problemes estructurals que poden rebregar Catalunya durant molts i molts decennis.

Primer. Espanya ja no es correspon amb la imatge d'indret endarrerit. En conseqüència la nostra manera de negociar amb el que manen a Madrid ha de ser una altra.

Segon. L'estructura de creixement de Catalunya s'està torçant. Està canviant, però pas per millorar sinó per aproximar-nos a països poc evolucionats. S'està perdent un costum secular: la confiança en el propi esforç per poder tirar endavant el país

Tercer. Catalunya no pot continuar vivent sense un cos, i aquest cos és el poder.

Si no es descriu cruament i sense contemplacions la realitat, no sabrem mai on són els perills, de quin mal podem morir i, per tant, quin és el remei que pot evitar-ho.

En el fons, molts polítics que van embarcar-nos en el negoci de la Transició s'adonen dels pèssims resultats que tot plegat ha tingut per a Catalunya.

I un cop més estem sols. Hem de mullar-nos i respondre d'una vegada amb claredat, a aquest qüestió:

I de grans, què volem ser?

Això vol dir que encara hi ha molt per fer, que no tot està perdut. Vull dedicar aquest llibre a aquells que, sense fer soroll, treballen cada dia pel país de manera efectiva –sense condicions- i les quals no he tingut la sort de conèixer. Aquesta mena de gent és la que fa que malgrat tot som un poble històricament, geoestratègicament i políticament desgraciat, siguem, al mateix temps, un país afavorit.

No som un país ric, però som afortunats perquè tenim el que cal. Tenim la nostre gent.

(Font: Xavier Roig. Entre l'espanya i la paret)

MADRID JA NO ÉS EL QUE ERA. Cap, o gairebé cap, dels personatges madrilenys actualment influents no va participar en la transició –a excepció del rei.

Espanya, els que l'habiten, però sobretot els que manen, han canviat. Tots estàvem perfectament habituats a una incompetència espanyola que havia esdevingut tradicional.

Els espanyols que manen han esdevingut molt més eficaços que en el passat. Ens agradi o no ens agradi. Tant si fem conyeta com si no.

El que més ha sorprès als catalans ha estat la desinhibició en l'acció de govern, la manera executiva, directa i sense vacil·lacions com prenen les decisions. Els que manen ara a Madrid es comporten com ho fan per què no han viscut la transició. **A Madrid, tots, absolutament tots, són d'una altre generació. No volen saber res d'acords que no estiguin concretats fins a l'últim detall.**

No entenen d'altra cosa que del seus interessos, que generalment basen en contractes, en documents escrits, i en la contundència de l'acció i de la gestió. Allò que està escrit s'ha de complir..., i si no està escrit aleshores admet una determinada interpretació: la seva.

Quina diferència entre el permanent papalloneig al qual ens té avesats el compacte col·lectiu format per mitjans de comunicació, Generalitat, Ajuntament de Barcelona, polítics de corró, etc.!

Rumors, documents als quals ningú ha tingut accés, reunions d'amagatotis, principis d'acord no escrits, insinuacions tendencioses, mitges veritats, dinars amb un conseller regidor que gasta massa i acostuma a treure pit en privat...

El que tenim entre mans al país és una falta de decisió, un bloqueig general, una manca de ganes, d'empenta i d'ambició.

Davant d'actituds executives per part del contrari cal determinació, coratge i realisme. **Les coses no funcionen si no s'actua amb document i proves -allò que els anglosaxons anomenen *facts-*, i sense els quals les discussions estan condemnades al fracàs.**

Què la capacitat d'execució madrilenya no ens agrada? Això no vol dir que ells actuïn amb males arts, o que no tinguin raó. Això vol dir, simplement que les lleis estan mal escrites per als nostres interessos. No estan ben lligades. "Home, és que en fan una lectura restrictiva!" Aquesta cançó ja està molt suada i fa pudor.

Imaginïn-se que vostès tenen uns papers de propietat del seu pis i que, depenent de com es llegeixin, se'n pot deduir que la casa que es pensaven que era seva, de fet, pot ser del veí. Seria bonic, oi? Vostès què dirien? Què el veí es un malintencionat perquè al·lega els seus interessos en contra dels de vostès? Què és un malparit perquè fa una "lectura restrictiva" dels interessos de vostès en favor dels seus?

O potser es recordarien de l'advocat que, en el seu dia, va redactar el contracte de manera tan manifestament "lleugera"? **Molt em temo que hi ha qui té interès a fer-nos oblidar que el contracte de Catalunya no es va negociar prou bé. Sort que gairebé tots eren advocats!**

Aquest és el gran forat que té ara, en aquest precís instant Catalunya. La gent d'influència, la que encara remena les cireres aquí, va participar en la redacció dels documents i coneix les rerebotiga de les negociacions d'aleshores –de fet coneix de massa coses de l'època i es pensa que tenen un gran valor, però ja no valen gran cosa.

He de suposar que ho van fer sense mala intenció –encara que l'excés de forats per on sempre passa aquest vent que ens fa trontollar- em duu a sospitar una certa incompetència.

Aquest seria el panorama. Es podria establir un paral·lelisme remot entre el que ens ha succeït –i encara succeeix- i la diferent manera d'entendre els contractes d'empres que tenim els occidentals respecte als orientals. L'estil occidental en front de l'estil àrab.

(Font: Xavier Roig. Entre l'espanya i la paret)

CATALUNYA JA NO ES IMPRESCINDIBLE. Mentre va tenir lloc la reforma democràtica, Catalunya era una peça clau. I aquest és la raó per la qual sap tant greu no haver aprofitat millor l'ocasió.

Els espanyols s'han desinhibit, s'han emancipat de Catalunya pel que fa a hàbits, a reconeixement internacional...

A Madrid fa temps que han detectat que els catalans som un poble sentimental –és a dir, que ens sap greu deixar de guanyar quatre duros- saben que la dignitat de Catalunya se la poden passar per allà on no sona, ja que la majoria dels nostres representants també se l'hi passen.

No cal comptar amb Catalunya per poder governar Espanya, per tres raons:

Primer: perquè Catalunya és un accionista minoritari d'Espanya.

Segon: perquè Espanya sap que els catalans tenim una ànima profundament botiflera quan cal escollir entre peles i patriotisme.

Tercer: l'enuig social de Catalunya fa guanyar vots a altres llocs d'Espanya –la qual cosa retroalimenta el punt primer, ja que fa que el pes polític específic de Catalunya encara minvi més.

A Madrid ja no els fem cap por; perquè ens coneixen. Coneixen dos vessants del país imprescindibles per poder manipular-nos:

A Espanya saben que som uns cagats i "afarta'm i digue'm moro".

S'ha posat en evidència que, al davant d'un grapat de diners, el català mitjà –de dretes o d'esquerres- té una tendència molt acusada a passar-se Catalunya per l'arc del triomf.

La transició per a Espanya, ja s'ha acabat, i les catalans, ara com ara, no som cap problema.

Sense una estratègia, Catalunya corre un risc d'anar lliscant cap a la mediocritat més avançada.

Algú em dirà que és un panorama negre i colpidor. D'acord. Un camí possible podria consistir a desemmascarar la realitat i explicar-la tan crua com és. L'embolic actual dels catalans és que no coneixem les fonts dels nostres problemes; en coneixem únicament les conseqüències (polítiques i econòmiques).

Els polítics catalans s'han dedicat a denunciar la febre, i no la malaltia. Ens parlen d'il·lusions però no ens diuen que són irrealitzables amb les lleis actuals. Creen, en definitiva, una magnífica frustració.

(Font: Xavier Roig. Entre l'espanya i la paret)

ELS CATALANS NO ENS PRENEN SERIOSAMENT. La Generalitat és un òrgan de govern antiquíssim, hereu de la Diputació del General del segle XIV. La seva creació és simptomàtica de la importància que tingueren les afers mercantils i, en conseqüència, els diners, sobre els actes de govern i sobre la vida en general.

La nostra institució neix amb voluntat administrativa, i esdevé poder polític pel fet de manegar diners. Condició oposada a la reinstauració que se'n va fer durant la transició dels setanta, on es va partir d'una voluntat –això diuen- de poder polític, però sense diners.

I aquesta és la millor manera de carregar-se qualsevol poder: ofegar-lo econòmicament.

Els diners van donar origen a la Generalitat del segle XIV, i la manca de diners la farà desaparèixer el segle XXI.

És evident que sense diners no hi ha govern.

Val la pena preguntar-se: existeix realment una vocació catalana pel govern?

Per què a la transició vam acceptar aquelles condicions?

(Font: Xavier Roig. Entre l'espanya i la paret)

DÈFICIT FISCAL. Cal explicar un cop i un altre, fins a fer-se pesat com jo, que aquest dèficit fiscal no és una informació calculada per cap nacionalista separatista que intenta fer soroll. Aquest dèficit fiscal és un càlcul fet per la CECA (Confederación Españolas de Cajas de Ahorros).

I si totes aquestes coses s'expliquen adequadament, detectarem – oh, miracle!- que les diferències polítiques entre els ciutadans, de Catalunya són mínimes.

Fins i tot l'empresari més conservador sap que el mercat espanyol esdevindrà, molt aviat, només un bocí molt petit del seu negoci. I hauria de saber que, per contra, aquest petit bocí està posat en perill tot el seu ampli futur degut a uns acords abusius amb l'Estat Espanyol.

I l'empleat d'empresa que és indiferent als afers públics, hauria de saber que pot gaudir, per què té dret, d'uns serveis molt millors, adequats al seu esforç fiscal.

I el jubilat, i el malalt, i la mestressa de casa...

No caiguem altre cop en la separació eterna de sentiment i interessos. **Sense diners no ha llibertat.**

Cal fer publicitat didàctica. Sensibilitzar la societat amb xifres. Indignar-la, si és necessari.

Cal dir-nos que comprometre'ns val la pena.

Que ser català pot sortir a compte.

(Font: Xavier Roig. Entre l'espanya i la paret)

LA REPÚBLICA INDEPENDENT, UNA RUPTURA DEMOCRÀTICA.

La República catalana independent no és cap utopia. No és altre cosa que l'expressió de la voluntat popular d'una nació que es vol organitzar lliurement.

La independència no és només un canvi de govern, ni tampoc un canvi de règim; **és un canvi de referent global**. És la ruptura amb tot allò que és ara l'Estat que ens ofega: policia, jutges, polítics, administració, informació...

És un canvi *en tots els fronts per una nova vida*, una vida social sorgida de la voluntat popular; és, de fet, el nostre naixement col·lectiu a la vida política, la possibilitat de decidir sobre els nostres interessos sense limitacions imposades ni interferències arbitràries.

La independència és, pel que fa a aquesta voluntat col·lectiva, un objectiu molt simple i evident, perquè és únicament l'expressió d'una voluntat democràtica contra la qual s'oposa un il·legítim i anacrònic "dret de conquesta".

Per a avançar cal a la independència no cal que la proposta compti des d'ara amb una majoria passiva. **Només cal que els qui volem la independència, siguem més –i més convincents– que els qui s'aferren a la subordinació a Espanya**. Els indecisos, tard o d'hora s'hi afegiran sens dubte.

Contra la nostra voluntat col·lectiva l'Estat espanyol –inscrit al si d'un context europeu d'una tradició democràtica – centrarà la seva acció, més que no pas en la intervenció militar oberta, en la manipulació de la informació (ja ho fa ara), en el foment del patriotisme espanyol (ja l'ha tornat a aguditzar) i en l'estrangulament econòmic i cultural (ja hi posen força voluntat, des de fa temps).

La independència es juga, doncs, ara fonamentalment en el camp de la política i dels seu entorn econòmic, propagandístic, ideològic i diplomàtic. Es pot aconseguir, doncs, amb una combinació de tres factors bàsics: **Consciència, voluntat i valentia**.

Serem independents si sabem desvetllar la *consciència política* dels nostre poble i refutar, alhora, les veus de conformitat amb *l'estatu quo*; si sabem i volem promoure realment una *acció permanent*; i si tenim, finalment, el valor de preparar adequadament la *ruptura de tipus democràtic* que serà necessària per a aconseguir la nostra llibertat i la nova vida política.

Caldrà superar la propaganda contrària, és el moment de la lluita psicològica perquè els enemics declarats de la independència (com el

PSC-PSOE i el PP) usaran i abusaran d'instruments d'intimidació i de desmobilització que haurem de conèixer i saber combatre.

Caldrà explicar ben clar que la negació de la vida política catalana comporta, com sabem i com vivim cada dia, una disminució de les possibilitats de benestar, de justícia, de salut, de preservació de l'entorn i del medi ambient, etc; que és una necessitat general poder tenir *un estat al darrera ajudant*, i deixar de tenir un *estat plantat al davant*, en contra nostre.

Contra la destrucció de la nació catalana que pretén l'espanyolisme – que considera que de nació amb drets només n'hi ha una, l'espanyola, i s'escuda darrera una vella constitució monàrquica apuntalada per la violència- nosaltres defensem el nostre dret legítim a existir públicament i políticament, el dret a construir col·lectivament i lliurement la nostra nova Res Pública.

(Font: Carles Castellanos i Oriol Farrés. EL PUNT 27.09.2008)

ENTREVISTA A JOSEP TERMES. Fa la impressió que, més que catalanisme, el que hi ha hagut és resistència catalana, perquè històricament també el que hi ha hagut és molta hostilitat espanyola a la diferència. I això tant per part de les dretes com de les esquerres.

D'alguna manera, però, aquesta actitud ha estat un estímul per a la reacció catalana, perquè so sé si hauria passat el mateix si hi hagués hagut unes Espanyes tolerants, plurals i plurilingüístiques, pluriculturals... Em fa l'efecte que llavors la qüestió catalana s'hauria plantejat en uns altres termes.

Segons com es miri, Catalunya no ho ha posat mai tan difícil: hi ha el pragmatisme català, i l'abandonisme, el menfotisme, el no estirar més el braç que la màniga, el "No es pot matar tot el que és gras"...

El problema és que no hi ha hagut mai una Espanya comparable a Anglaterra; **els espanyols no saben conviure amb la diferència.**

On són, per exemple, els intel·lectuals que ens haurien d'haver defensat?

M'he centrat a estudiar els segles XIX i XX. El que he escrit és que amb els Àustries, Catalunya tenia un sistema de govern propi, unes corts i unes constitucions; el català era també llengua de cort. Tot això s'acaba l'any 1714. Amb els Àustries, nosaltres ho teníem millor que amb els Borbons. És un fet.

Un dels errors del catalanisme modern ha estat no recollir els nostres drets històrics; el catalanisme modern ha estat massa exclusivament progressista. En això coincideixo amb l'Ernest Lluch. Per sort, ara se'n comença a parlar més.

Com a poble, ens han tret els nostres drets en una guerra. Pensi que això no prescriu mai. Els bascos s'han comportat d'una altra manera.

Els carlins catalans, *els reaccionaris* del carlins parlaven del furs. El problema és que el catalanisme modern s'ha arrengrerat només cap a una de les dues línies clàssiques de la història de la nació, perquè **hi ha la nació com a voluntat de futur però també com a resultat dels passat i de la història.** El catalanisme modern ha oblidat massa aquesta segona línia.

Valentí Almirall va emmirallar-se exclusivament en Suïssa o en els Estats Units. "Serem el que volem ser", va venir a dir. En part, ha estat un error perquè s'abandona l'altre línia.

Catalunya no existeix perquè té un estatut d'autonomia:

Catalunya té més de mil anys d'història, no comença amb la Constitució de l'any 1978.

(Font: Xavier Cortadelles. EL PUNT 26.09.2008)

PREGUNTA. Com és que l'Estat espanyol i per extensió la majoria del seus ciutadans segueixen en permanent conflicte amb tot el que es faci a Catalunya?

(Font: Carles Bianciotto Clapés. AVUI, Bústia, el recó dels lectors)

PROBLEMA MORAL. La negociació del finançament en què estem ficats no té a veure exclusivament amb un problema greu de diners que produeix conseqüències molt negatives de diferent ordre.

Com en un joc de nines russes, dins del que està passant amb el finançament s'hi arrauleix un problema polític, no explicitat però evident, que no és sinó el del rol que ha de jugar Catalunya dins l'Estat espanyol.

Més encara la qüestió del finançament no sols és un problema polític dins un problema de diners, sinó que, a aquestes altures, entranya el al seu entorn un problema moral.

Catalunya ha hagut de sentir mil i un insults i retrets; ha entomat mil i una rebaixes i enganys; ha suportat mil disgustos i decepcions.

Catalunya, tanmateix, ha seguit fil per randa els procediments establerts i, quan ha calgut, s'ha refugiat en el pragmatisme més realista per no aixecar-se de la taula.

Catalunya ha tingut molta paciència, i ho ha fet bé. En aquest temps, però Catalunya també s'ha carregat de raons.

Una nova burla, una nova humiliació, plantejarà un greu dilema moral. Tot té un límit, i ha moments en què el primer que han de salvar les persones és la seva dignitat. S'han de fer respectar per respectar-se a si mateixes.

Per tot això, la manera com es comportin els nostres representants polítics, sigui quin sigui el desenllaç de la negociació, resultarà transcendental i tindrà fortes repercussions en la nostra vida col·lectiva.

(Font: Marçal Sintès. AVUI 3.10.2008)

PRESSUPOSTOS ESTATALS EN INFRAESTRUCTURES. De cada cinc anys pressupostats a Catalunya se'n perd un en inversió perquè només s'executa el 80% de la quantitat pressupostada inicialment.

(Font: Antoni Abad, president de la Cecot, B-30 del 3.10.2008)

ALAS NOBLES D'ARA. En una seqüència del film *Braveheart*, *William Wallace* diu els nobles escocesos:

“Esteu tan ocupats per disputar-vos les deixalles de la teula del rei que heu perdut el dret de tenir res millor”.

I afegeix:

“Vosaltres penseu que els plebeus existeixen per garantir la vostra posició; jo crec que la vostra posició existeix per dur-los a la llibertat”.

Senyors nobles del nostre temps: no us seguirem pel camí de la desunió que heu triat; les urnes us han dit i, si no rectifiqueu, us ho diran si cal més clar.

No volem cap almoïna –llegiu finançament- tot i que l'acceptarem perquè són diners nostres; el que volem ras i curt és la llibertat.

Alguns de vosaltres ens dieu als independentistes que no sabem com arribar a la independència, objecció ben reveladora del terror que aquesta opció us inspira.

La resposta és que és molt més important saber on volem anar, tot i no saber encara per on s'hi va, que saber per on anem sense saber on s'arriba, o pitjor encara, sabent-ho perfectament. D'això últim se'n diu traïció al poble.

PSOE i PP es barallen pel poder però s'uneixen per Espanya; prendre exemple de l'adversari seria senyal no només de patriotisme, sinó també d'intel·ligència.

Patriotes de CiU i ERC: uniu-vos per Catalunya!

(Font: Carles Vinyals Casado. Bústia AVUI 4.10.2008)

UTOPIA AMB CORBATA. La independència de Catalunya ha estat fa poc titllada d'utopia irrealitzable per alguns articulistes i defensada per altres com a possibilitat propera (o com a opció possible).

Al capdavant totes dues postures tenen raó. En efecte les previsions sobre la sentència del TC envers l'Estatut, i del resultat de la negociació sobre el finançament, no és que convidin a formular el *som-hi* d'Alfons Tena, sinó que quasi hi obliguen. Però, d'altra banda, aquest *som-hi* no pot ser formulat amb presses ni amb excessiva impetuositat.

Guardin els sobiranistes dins del seu cervell aquest lema: com que tenia pressa, sabia esperar.

Al principi semblarà una paradoxa, però aquesta extracció de novel·la és en veritat un dels millors resums sobre l'actitud necessària quan es desitja alguna cosa.

L'agosament és necessari, l'idealisme és imprescindible i la valentia és l'eina bàsica: però la pressa, la precipitació maldestra, pot ensorrar (per sempre) una legítima utopia.

Els ideals fan herois fugaços, però requereixen astuts estratègics. Com que Catalunya no és un lleó, haurà d'aprendre se la serp.

I haurà un abans i un després de la sentència, sí, i cada dia està més clara la renaixença d'un nou catalanisme. Però és justament quan el camí s'omple de revolts i penya-segats, que cal dominar bé l'accelerador.

Hem de fer-ho bé. Seriosament. I amb corbata.

(Font: Jordi Cabré. El rasplet. AVUI 13.10.2008)